

MARTTI LUTHER

**Ympärileikkaus, määräaikaan asti
voimassa ollut Jumalan merkki.**

□
Eivät siis mitään saa juutalaiset aikaan kiivaillessaan ympärileikkauksen ikuisuuden puolesta ikään kuin sen tulisi olla jatkuvasti voimassa ja sen rajattomuuden puolesta, niin sanoakseni, että se muka olisi levitettävä koskemaan kaikkia kansoja.

Tarvittiinhan sitä määräaikaan asti olemaan ikään kuin näkyvänä merkinä, johon Jumalan lapset saattoivat kiinnittää katseensa ja jonka turviin rientää kuullakseen ja palvoakseen Jumalaa samoin kuin aikaisemmin isien uhrit olivat merkinä, joiden piiriin kansat kokoontuivat.

Nämä merkit, joilla Jumala on tehnyt itsensä tunnetuksi maan piirille, on katsottava arvokkaammiksi kuin mitkään ihmiset. Niissä pakanatkin saivat kuulla Jumalan puhuvan välineitään käyttäen ja pelastuivat kun uskoivat Jumalan sanaa. On siis suuri osoitus Jumalan laupeudesta, ettei hän ole sallinut ihmisuvun kulkea harhaan omista ajatuksissaan vaan asettanut niille, jotka häntä pelkäävät, kaikille näkyvät merkit kohteeksi minne kokoontua.

Tätä tarkoitusta varten on Abraham ja kaikki hänen jälkeläisensä ympärileikattu, että pakanat vedettäisiin heidän puoleensa ja saavuttaisivat

hekin pelastuksen. Meillä on siis täysi syy kiittää Jumalaa suuresta armonsta, kun hän kaikkina aikakausina on näin ilmoittanut itsensä ja kokoa itselensä Kirkon.

Tällä kaikella on myös suuri merkitys ihmisperinteiden hirvittävää pimentoa vastaan. Järkihän etsii Jumalaa, mutta harhailee loppumattomissa harhoissaan innolla pyrkiessään löytämään hänet. Tästä ovat saaneet syntynsä monen monet munkkikunnat, jotka kilvan katsovat olevansa kaikkein lähinnä Jumalaa. Tästä juontuvat niin moninaiset Jumalanpalvelukset ja teot. Turhia hankkeita kaikki nämä! Ei Jumala tahdo meidän harhailevan omien ajatustemme varassa. Hän ei näyttäydy ainoastaan sydämen näkymättömissä ajatuksissa vaan myös näkyvissä ja käsin kosketeltavissa merkeissä.

Sellaisia ovat uudessa liitossa kaste, evaimet ja eukaristia. Se, joka niitä uskossa käyttää, ei harhaannu pois Jumalan tyköä vaan varmasti kuulee Jumalan sanan ja löytää hänet.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17. Hämeenlinna 2004 s. 415-6. Suom. Heikki Koskenniemi.

Luterilaiset seurakunnat, ei sekaoppinen “sateenvarjokirkko”

Uutiskynnyksen on ylittänyt kahden kansankirkollisessa Luther-säätiössä toimivan pastorin, Juhana Pohjolan ja Sakari Korpisen erottaminen pastorin virasta määräajaksi. Taustalla on se, että kyseiset pastorit eivät pitäneet toimittavana piispa Eero Huovisen ehtoolliselle osallistumista viime vuoden keväällä ja että Luther-säätiön tilaisuuksissa on vietetty ehtoollista paikoissa, joissa vietetyille ehtoollisille ei ole ollut kansankirkollisen järjestyksen mukaista lupaa. Tapahtumien takana on ollut kysymys naisten vihkimisestä saarnavirkaan, jota Pohjola ja Korpinen Luterilaisen funnustuksen mukaisesti vastustavat. Erottamista pastorin virasta, vaikka määräajaksi, on pidettävä vakavana toimenpiteenä. Se osoittaa, että kansankirkon valtaa pitävät piirit ovat valmiita ainakin hallinnollisessa mielessä koviin otteisiin. Yleisesti on siis odotettavissa, että kansankirkon etääntyminen luterilaisesta funnustuksesta jatkuu.

On kuitenkin todettava, että myös Luther-säätiön edustama toimintatapa vaikiinnuttaa sekaoppisuutta. Kotimaa-lehdessä 10.6.2005 haastateltiin pastori Korpista ja kirjoitettiin: “Korpisen mukaan Ison-Britannian anglikaanikirkko on löytänyt toimivan ja ‘herrasmiemäisen’ mallin, jossa vanhauskoiset voivat toimia samoissa seurakunnissa naispappien kanssa. Erillisiä pappisvihkimyksiä järjestetään vanhauskoisia varten ja messut järjestetään farvittaessa erikseen. Tämä farkoittaisi, että kirkko on eräänlainen sateenvarjo. Mutta onhan se ollut sitä jo pitkään”, Korpinen sanoo.” Tässä ilmaista kanta sisältää ajatuksen, jonka mukaan seurakunnissa pysyvästi annetaan sija monenlaisille opeille ja todetaan – sinänsä totuudenmukaisesti, että näin on ollut kansankirkossa jo pitkään. Tämä on kuitenkin yksi muoto uskonpuhdistuksen vastakohdasta. Seurakuntien oppi ei voi

puhdistua, jos otetaan ohjelmaksi sellainen linja, että eri ropeille annetaan tilaa. Erioppisten Jumalanpalvelusten järjestäminen samassa seurakunnassa on nimenomaisesti vastoin apostolin ohjetta, joka sanoo: ”*Minä kehoitan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus.*” (1 Kor. 1:10) Kaikella vakavuudella on myös otettava Jumalan sana: ”*Lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat ... eriseurat, lahkot.*” (Gal. 5:19,20) Ei ole sellaista ”herrasmiesmäisyyttä” tai mitään muutakaan myönteistä asiaa, johon voitaisiin vedota opillisen erimielisyyden vakiinnuttamiseksi seurakunnissa. Jos siis Kotimaassa ollut lainaus vastaa pastori Korpisen ja Luther-säätiön kantaa, vastaavat STLK ja Luther-säätiö vastakkaisilla tavoilla kysymykseen: ”Voidaanko sopia, että seurakunnassa on tila sekä oikealle että väärälle opille?” STLK vastaa tähän kielteisesti, Luther-säätiö Kotimaan lainauksessa ilmaistun kannan mukaan myönteisesti.

Eriyisen huomionsa ansaitsee se, että anglikaanisen kirkon toimintatapa esitetään myönteisenä. On huomattava, että kyseessä on kirkko, jonka ehtoollisoppi on reformoitu. Kansankirkolla on vuodesta 1995 Porvoon sopimuksen myötä fyysinen kirkollinen yhteys tuon kirkon kanssa. Kun Luther-säätiön piirissä esitetään hyvänä mallina jopa anglikaanisissa oloissa sekaoppinen toimintatapa ja kun se tästä huolimatta pitää kansankirkossa pysymistä oikeana, on lähellä se johtopäätös, että Luther-säätiö pitää kirkollista yhteyttä reformoitujen kanssa mahdollisena asiana.

Kesä kulkee kohti loppuaan ja kääntyy aikanaan syksyksi. Kysymys sateenvarjosta voi tulla hyvin färkeäksi. Kuka haluaisi sellaisen sateenvarjon, joka päästää alleen sen veden, jolta oli määrä suojautua? Kuka johdattaisi sellaisen alle lapsensa ja kehottaisi muitakin tulemaan? Maallisessa mielessä vain harva, hengellisessä mielessä toivottavasti ei kukaan. Jumalan lapsina tiedämme, kuinka lankeavaisia olemme. Tästä syystä tarvitsemme Jumalan sanan puhtaana, lain osoittamaan syntimme ja evankeliumin näyttämään Kristuksen armotyön kaikesa ävaruudessaan meidänkin syntiemme sovituksiksi. Kun usko omistaa Vapahtajan armon ilman tekoja, se myös faistelee kaikkea sitä vastaan, mikä vieroittaa uskosta. Viime kädessä tässä on syy, miksi luterilainen tunnustus sanoo: ”Kirkko on pyhien yhteisö, jossa evankeliumi puhtaasti saarnataan ja sakramentit oikein toimitetaan. Kirkon todelliseen ykseyteen riittää yksimielisyys evankeliumin opista ja sakramenttien toimittamisesta.” (Augsburgin tunnustus VII).

Luterilaiset kristityt, on tarpeen ottaa vakavasti kysymys Jumalan sanan puhtaudesta ja seurakunnasta. On forjuttava sellaiset sopimukset, jotka jättävät harhalle pysyvän sijan. Jumalan sana ei anna sellaisiin lupaa. Luther ja hänen työtoverinsa 1500-luvulla eivät tehneet sellaisia. On pitäydettävä puhtaaseen Jumalan sanaan, kokoonnuttava seurakunniksi ja valvottava sitä, että Jumalan sana saarnataan oikein ja sakramentit toimitetaan Kristuksen asetuksen mukaisesti uskossa vastaan otettavaksi ja siten meille iankaikkiseksi autuudeksi.

Kimmo Närhi

“Armahdettuina syntisinä pyhän Jumalan edessä”

STLK:n XL:n varsinaisen kirkkokunnankokouksen juhlaesitelmä 28.5.2005

Rakkaat luterilaiset kristityt, uskonveljet ja sisaret Herrassa Kristuksessa! Jumala on ollut meille armollinen ja kärsivällinen, josta on osoituksena se, että tämä kirkkokunnankokouksemme on jo neljäskymmenes varsinaisen kokous. On aiheita juhlaan ja kiitokseen. Meille läsnä oleville on suuri ilo ja ansaitsematon kunnia saada olla mukana tässäkin Jumalan kansan kokoontumisessa.

Yhteisellä tiellä

Saksaksi kirkkokunnankokousta sanotaan synodiksi ja samaa nimeä käytetään englanniksi kirkkokunnista. Varhainen, ensimmäisten vuosisatojen kirkko kutsui synodeiksi kirkolliskokouksia. Sana synodi tulee kreikan kielestä ja tarkoittaa suomeksi yhteistä tietä. Samasta, yhdessä kuljettavasta uskon tiestä oli kysymys entisajan kirkolliskokouksissa ja siitä on kysymys myös tämän päivän oikein opettavissa luterilaisissa kirkkokunnissa ja niiden kirkkokunnankokouksissa. Tämä tie on yhteisen uskon, opin ja tunnustuksen tie Jumalan ja ihmisten edessä. Tähän liittyy kiinteästi kokouksemme teema ja juhlaesitelmän aihe: *Armahdettuina syntisinä pyhän Jumalan edessä*.

Kristuksessa armahdettuina syntisinä ja hänessä autuaksi tehtyinä haluamme kulkea sitä samaa tietä, jota todellinen Jumalan kansa on aina kulkenut yhdessä profeettojen ja apostolien kanssa Herraamme luottaen ja

hänen paimenääntään seuraten. Sanoohan Kristus: ”Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä hukku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.” (Joh. 10:27–28) Tähän autuaitten joukkoon on meidätkin jo pyhässä kasteessa saatettu ja siinä on meitä kaikilla armonvälineillä hoidettu. Haluamme samaistua siihen saamamme kutsumuksen mukaan ja olla osa sitä tässä ristinalaisessa maailmassa ja nähdä kerran lujan toivomme toteutuvan, kun armosta uskon kautta Jumalan tavulla saavutamme Herran Kristuksen seurakunnan päämäärän ja saamme Herramme ilmestyessä astua yhdessä kaikkien pyhien kanssa failvaalliseen hääjuhlaan. Täällä alhaalla vaivassa Kristuksen nimeä tunnustaessamme ja ottaessamme veritodistajat ja muut pyhät vaivankestämisen ja kärsivällisyyden esikuviksi (Jaak. 5:10), emme katso taaksepäin vain kirkkomme ensimmäiseen synodiin, vaan paljon, paljon kauemmaksi, aina apostoleihin ja profeettoihin, jopa ensimmäiseen marttyyriin, Aabeliin, ästi. Ja fähytessämme eteenpäin emme ajattele läinoastaan seuraavaa kaksivuotiskautta, vaan ennen muuta sitä autuasta, lopullista lepoa, joka on Jumalan kansalle hänen lujan lupauksensa mukaan varmasti tuleva (Hebr. 4:9). Kaiken tämän haluamme tehdä kiinnittäen sydämemme uskon alkajaan ja päättäjään, Herraan Jeesukseen, tietäen, ettei uskomme häneen ole furha.

Tiemme on armahdettujen syntisten tie

Ulkopuoliset arvostelevat seurakuntiamme ja kirkkoamme kukin omista lähtökohdistaan käsin; toiset olkapäitään kohauttaen, toiset parjaten ja valheita levittäen, mutta jotkut myös kunnioittaen ja arvostaen. Mutta se, mitä me itse sydämestämme haluamme olla ja minkä kuvan haluaisimme muille välittää, on tämä: tiemme on armahdettujen syntisten tie.

Kun uskovan koko elämä asetetaan Jumalan lain suurennuslasin alle, löytyy siitä paljon moitetta niidenkin kohdalla, jotka ovat kunnioitettavia esikuviamme, saati sitten kaikkein heikoimpien vaeltajien kohdalla. Vaikka ahkeroimme, että meillä olisi loukkaamaton omatunto Jumalan ja ihmisten edessä, ja vaikka se on hyvin tärkeä asia, se ei ole kuitenkaan olennaisin asia. Olennaista ei ole se, kuinka hyvin elämässämme onnistumme, vaan jokin aivan muu. Apostoli Paavali lausui: "Mutta siitä minä hyvin vähän välitän, että te minua tuomitsette tai joku inhimillinen oikeus; en minä itsekään tuomitse itseäni, sillä ei minulla ole mitään tunnollani, mutta en minä silti [= siitä syystä] ole vanhurskautettu, vaan minun tuomitsijani on Herra." (1 Kor. 4:3-4) On toinen peruste sille, että kelpaamme Jumalalle, ja se on pelkkä armo.

Uskonpuhdistajamme Martti Luther sanoo osuvasti uskovan ihmisen syntisyydestä: "Juuri Kirkossa tahdon saarnattavan Sodomian tuhosta [Jumala sanoo]. Mistä syystä? Koska Kirkko ei koskaan ole täysin puhdas. Aivan suurin osa on pahoja, niin kuin kylväjävartaus osoittaa (Matt. 13:3). Vieläpä

todella pyhissäkin, jotka uskossa Jumalan Poikaan ovat vanhurskaita, on liha, joka tekee syntiä; sitä täytyy jatkuvalla nuhtelulla kuolettaa niin kuin Paavali sanoo: "Jos me itseämme tuomitsisimme, ei Herra meitä nuhtelisi" (1. Kor. 11:31). Muistakaa siis tämä raamatunkohta [1 Moos. 18:19], joka jo sekin riittää kumoamaan antinomilaiset [lainvastustajat]." (Ens. Mooseksen kirjan selitys 18-24, s. 51.) Kristitty on samalla kertaa vanhurskas ja syntinen.

Ihmisen syntiturmelus, jonka olemme Aadamilta perineet, on niin syvä, että armo on ainoa mahdollisuus pelastua ja kelpata Jumalalle. Mutta siitä iloitsemme, että Jumala on antanut meidän tuntea armonsa, sen suuren rakkauden, jolla hän on meitä rakastanut antaessaan Poikansa uhriksi syntiemme edestä. Haluaisimme, että meidän tunnetaisiin sellaisina, jotka ilman omaa ansiotamme olemme saaneet osaksemme Jumalan armon Kristuksessa, sen armon, jonka Kristus hankki

kaikille. Olemme armosta osallisia. Emme ole muita parempia. Apostoli Paavali sanoo: "Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin." 1 Tim. 1:15.

On verrattoman hyvä, lahjaksi saatu osa, että saamme omistaa Jumalan armon ja koko evankeliumin opin puhtaana ja lohdullisena, vapaana kaikista kuvitelluista ihmisansioista ja niiden elämää raskauttavasta ja omaatuntoa rasittavasta favoittelusta.

Syntisiä olemme ja syntisinä pysymme haetaan lästi, mutta Jumalan armo peittää syntisyytemme koko syvyyden. Toki haluaisimme olla parempia kuin olemme. Syntiä voimme Jumalan lailla kuolettaa, mutta sitä emme voi juurittaa itsestämme pois. Johonkin määrään lästi voimme foki Jumalan armon tavulla hillitä synnin ulkonaista ilmenemistä, mutta synnittömiksi ja irti periturmeluksestamme emme voi tulla ajan rahdun pienimmäksikään osaksi.

Saamme kiittää Jumalaa siitä, ettei hän ole asettanut pelastuksen tieksi asenteittaisen pyhäksi tulemisen tietä, vaan täyden, kertakaikkisen armahtamisen tien. Kun Jeesus kohtasi tunnossaan vaivattuja, hän ei sanonut heille: "kilvoittele kohti täydellisyyttä, että pelastut, vaan hän sanoi heille äivan yksinkertaisesti: "sinun syntisi ovat anteeksiannetut". Tämän sanan olemme mekin kuulleet ja sen uskoneet Pyhän Hengen vaikutuksesta.

Kun Jumala antaa syntimme anteeksi Kristuksen sovitustyön nojalla, hän samalla siinä samassa silmänräpäyksessä lukee meidät vanhurskaiksi, ja

niin olemme hänen silmissään täysin pyhiä. Tosin itsessämme ja lähimmäistemme edessä pysymme täällä syntisinä. Kuitenkin on äivan paikallaan, että seurakuntaelämässä ajatellamme uskonveljistäme ja sisaristamme kauniilla tavalla muistaen, kuinka he, ihmisten edessä vajavaiset ihmiset, ovat täysin puhtaita Jumalan edessä Kristuksessa häneen kastettuina ja pukeutuneina.

Tiemme on lain ja evankeliumin julistamisen ja kuulemisen tie

Jumala on selkeällä lain saarnal- laan asettanut meidät teensä tilille. Olemme joutuneet syyllisen ja syytetyin paikalle Tuomarin eteen, joka etsii totuutta salatuimpaan saakka (Ps. 51:8) ja jonka edessä kaikki on ävointa ja paljastettua ja jolle meidän on tehtävä tili (Hebr. 4:13). Ei meistä löydy puolusteltavaa, jolla voisimme hänen edessään lieventää tuomiotamme. "Syyllinen" (Room. 3:19), "ansainnut helvetin tulen" (Matt. 5:22) ovat selvät pyhän Raamatun sanat meistä. Tarvitsemme jatkuvasti tätä ankaraa syyllistämisen sanaa pysyäksemme todellisessa synnintunnossa ja armoa tarvitsevina Jumalan edessä ja jotta Jumala olisi meille sitä, mitä hän on, nimittäin pyhä, kaikkivaltias Jumala, taivaan ja maan Herra, joka on tuomitseva sekä ihmiset että enkelit. Tiemme Jumalan lapsina ja hänen nimessään kokoon- tuvina seurakuntina on se kaita tie, jolla tunnustamme hänen koko lakinsa meitä koskevaksi, meidän yläpuolel- lamme olevaksi, meidät tuomitsevaksi ja syyllistäväksi, jonka syytöksiä vastaan meillä ei ole itsessämme eikä teoissamme mitään puolustusta.

Laittomuus **ei** **ole** Kristuksen kirkon **tie**, vaan antikristuksen **tie**. Kun antikristukselta **eli** paavikirkolta puuttuu **todellinen** **evankeliumi** ja **sen** **tuntemus**, **sen** **koko** **uskonnollisuus** **pyörii** **lain** **ympäri**llä. **Äkkiä** **katsoen** **saattaa** **näyttää**, **ettei** **antikristus** **olekaan** **laittomuuden** **ihminen** (2 Tess. 2:3), vaan **lain** **puolustaja**. **Mutta** **tarkemmin** **tutkien** **huomaamme**, **että** **se** **on** **lain** **typistäjä** **ja** **vääristäjä** **sekä** **ennen** **kaikkea**, **varsinkin** **kun** **se** **rajoittaa** **Kristuksen** **sovitustyön** **koskemaan** **vain** **osaa** **syntejä**, **kun** **se** **käskää** **tekemään** **Jumalan** **palveluksena** **itse** **keksimiään** **tekoja** **ja** **pitää** **uskovan** **hyviä** **tekoja** **autuutta** **ansaitsevina**, **se** **poistaa** **lain** **ensisijaisen** **tarkoituksen**, **nimittäin** **tämän**: “**Mutta** **me** **tiedämme**, **että** **kaiken**, **min** **kä** **laki** **sanoo**, **sen** **se** **puhuu** **lain** **alaisille**, **että** **jokainen** **suu** **tukittaisiin** **ja** **koko** **maailma** **tulisi** **sylliseksi** **Jumalan** **edessä**; **sentähden**, **ettei** **mikään** **liha** **tule** **hänen** **edessään** **vanhurskaaksi** **lain** **teosta**; **sillä** **lain** **kautta** **tulee** **synnin** **tunto**.” (Room. 3:19–20)

Kun **Jumala** **on** **pannut** **kirkkonsa** **julistamaan** **koko** **totuutta**, **siihen** **kuuluu** **myös** **koko** **lain** **sisältö** **ja** **sen** **tarkoitus**. **Jos** **laki** **typistyy**, **vääristyy** **tai** **sitä** **ei** **käytetä** **synnintunnon** **herättämiseksi**, **hukataan** **evankeliumikin**.

Samalla **on** **muistettava**, **ettei** **laki** **ole** **kuitenkaan** **Raamatun** **pääoppi**, vaan **se** **on** **Jumalan** **Hengen** **ns.** **Vieras** **virka**, **“outo** **työ”** (Jes. 28:21). **Hengen** **varsinainen** **työ** **on** **evankeliumin** **julistus** (Mark. 16:15), **Kristuksen** **kirkastaminen**, **hänen** **omastaan** **ottaminen** (Joh. 16:14–15), **jo** **tehdyin** **rauhan** **julistaminen** (Ef. 2:17).

Koska **Kristus** **on** **jo** **saattanut** **ristillä** **päättökseen** **lunastustyönsä**, **tulee** **nyt**

Kristuksen **kirkossa** **kaikua** **julistus**: “**Se** **on** **täytetty**.” **Tätä** **ei** **ole** **parantava** **ihmisten** **täydennettäväksi**, **vaan** **sitä** **on** **julistettava** **sellaisenaan** **uskottavaksi** **eli** **omistettavaksi**. **Uhri**, **jonka** **Ylimäinen** **pappimme** **antoi**, **on** **kerta** **kaikkinen**, **tan** **kaikkisesti**, **lopullisesti** **Jumalan** **edessä** **kelpaava** **uhri**. **Sitä** **ei** **tarvitse** **eikä** **voi** **paikkailla** **eikä** **täydentää**. **Sillä** **viaton**, **Jumalan** **pyhälle** **laille** **kuuliainen** **Kristus** **meni** **kärsimykseen** **ja** **kuolemaan** **kantaen** **ihmiskunnan** **syntitaakkaa** **ja** **kärsien** **ruumiissaan** **ja** **sielussaan** **Jumalan** **vihan** **meidän** **edestämme**, **mutta** **hän** **nousi** **ylös** **kuolleista** **kirkastettuna**, **ihmiskunnan** **synneistä** **vapautettuna**, **niistä** **Jumalalle** **kelpaavan** **uhrin** **antaneena**, **vapaana** **Jumalan** **vanhurskaasta** **vihasta**, **Isän** **Jumalan** **kirkkaudella** **ja** **kunnialla** **seppelöimänä**.

Kun **haluat** **tietää**, **mitä** **evankeliumi** **on**, **katso** **Kristusta** **hänen** **kahdessa** **tilassaan**: **alennuksen** **tilassa** **kärsivänä** **ja** **kuuliaisena** **hamaan** **ristin** **kuolemaan** **asti** **ja** **korotuksen** **tilassa** **riemuitsevana** **kaiken** **yläpuolelle** **korotettuna** **vihollistemme** **voittajana**. **Sinun** **edestäsi** **hän** **kärsi** **ja** **toimitti** **lunastuksen** **ja** **on** **edustajanasi** **mennyt** **edeltä** **taivaaseen** **vetääkseen** **sinutkin** **sinne**. **Lunnaat** **on** **annettu** **ja** **sovitushinta** **on** **maksetuksi** **kuitattu**. **Tämän** **takaa** **meille** **Jumalan** **oma** **sana** **monen** **monine** **ihanine** **lupauksineen** **ja** **kutsuu** **sinut** **armeista** **lahjana** **taivasten** **valtakuntaan** **ilman** **sitä** **hirvittävää** **fuskaa** **ja** **raatamista**, **mihin** **lakimainen** **uskonnollisuus** **on** **niin** **monet** **kietonut** **ja** **mitä** **maailma** **on** **fulvillaan**. **Saamme** **kulkea** **täyden**, **kaikista** **synneistä** **päästävän**, **todella** **vapauttavan** **evankeliumin** **tietä**. **Jeesus** **sanoo**: “**Jos** **te**

pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette funtemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.” (Joh. 8:31–32)

Tiemme on täyden, meidät suuret syntiset kaikista synneistämme yksin armosta, lahjaksi, uskon kautta Kristukseen vapauttavan evankeliumin tie.

Tiemme on kokonaisen Jumalan sanan tie

Voisitko ajatella, että Jumala, tai vaan ja maan Herra, joka yksin on pyhä ja jonka edessä korkeimmatkin taivasten vallat ja pyhät enkelioiennot esiintyvät nöyrää alamaisuutta osoittain, puhuisi sinulle, tomu ja tuhka, ja sinä voisit päättää, koska kuuntelet ja mitä kuuntelet ja mitä tottelet? Ajatus on mahdoton. Mutta niin ihmiset yleensä tekevät eivätkä edes huomaa tekevänsä syntiä. Niin suuri, käsittämätön on ihmisen pimeys, tuo uskonollisen, hurskastelevan ihmisen hengellinen pimeys. Hän ei näe syntisyyttään, ellei Pyhä Henki sitä hänelle näytä.

On kuitenkin yksi joukko, joka kuuntelee Jumalan puhetta kokonaisena, sitä seulomatta, luottaen siihen, että Jumala tietää mitä puhuu ja ettei hänelle tapahdu lipsahduksia. Tämä joukko on todellinen Kristuksen kirkko, ihmissilmälle näkymätön, mutta kuitenkin löydettävissä oleva sen tunto-merkien perusteella. Siellä näet, missä evankeliumi saarnataan yksimielisesti oikein ja puhtaasti ja sakramentit jaetaan Kristuksen asetuksen mukaan, on varmasti Kristuksen kirkko toiminnassa ja löydettävissä ja siellä siihen voidaan uskollisesti pitäytyä ja leheästi

tunnustautua. Siellä taas, missä on valhetta totuuden seassa, on ristiriitainen ja vaarallinen tilanne, sillä ”vähäinen hapatus hapattaa koko faikin”, (Gal. 5:9).

Kristus on antanut kirkolleen pyhän Raamatun sanan, tuon apostoleitten ja profeettojen laskeman perustuksen, ”kulmakivenä itse Jeesus Kristus” (Ef. 2:20). Se ei voi pettää eikä muuta perustusta ole eikä voida panna. ”Ei pidä viisastella yli sen, mikä on kirjoitettu” (1 Kor. 4:6 alkukielen mukaan). Pyhän Jumalan edessä olemme kuulemassa tarkasti mitä hän sanoo. Ja kun meille on avautunut hänen rakkaautensa, haluamme sydämemme pohjasta kuulla, mitä hänellä on meille sanottavaa. Kun Jumalan sanat avautuvat meille, koemme samaa, mitä Emmauksen tien kulkijat kokivat. He sanoivat: ”Eikö sydämemme ollut meissä palava, kun hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoitukset?” (Luuk. 24:32)

Kun Jumala puhuu, hänen kirkkonsa kuuntelee. Kun pyhä kaikkivaltias ja kaikkitietävä Jumala puhuu, hänen puheensa täytyy olla jotakin hyvin arvokasta ja kunnioitettavaa, vaikka hän näyttäisi puhuvan aivan vähäpätöisistä asioista. Sillä jos kerran kaikkivaltias Jumala puhuu, hänen puheensa ei voi olla joutavaa ja arittelua, vaan meille hyvin tarpeellista opetusta. Ja koska hän on rakkaus, hänen kaikella puheellaan täytyy olla jokin hyvä tarkoitus, vaikka me emme sitä käsittäisikään. Ne, jotka eivät kuuntele Jumalan puhetta tai sitä valikoivat, eivät ole hänen kirkkoaan. He ovat mielestään Jumalaa viisaampia, häntä tietävämpiä ja häntä parempia opettajia. Mutta tätä ylpeyttä Jumala ei ole koskaan sietä-

nyt, ei siedä nyt eikä vasta. Sen on luopiokristikunta katkerasti kokeva.

Tiemme on kokonaisen Jumalan sanan turvallinen tie.

Katso niitä, jotka ovat hyljänneet Jumalan sanan arvovallan ja jotka ymmärtävät sen kuten haluavat ja jotka ottavat siitä, minkä katsovat voivansa pahuudessaan ja paatumuksessaan hyväksyä. Eikö heidän tiensä pelota? Tuhoa he ovat kylväneet maailmaan. Heidän jäljiltään sivistyneimmässäkin maailmassa vallitsevat mitä riittain haureus, jopa lasten seksuaalinen hyväksikäyttö, juopottelu, huumeet, omaisuusrikokset, aborttimurhat, eutanasiat ja lukemattomat muut moraalittomuudet. Ja vielä paljon pahempaa: todellisen evankeliumin kynttilä valaisee hyvin harvassa lampunjalassa, ja ne, jotka sanovat olevansa kirkko, mutta eivät ole, ovat valmiita luopumaan lähes kaikesta Jumalan sanan opista toisaalta säilyttääkseen epäuskaisen maailman kunnioituksen ja toisaalta lähentyäkseen mahtavaa paavikirkkoa ja toteuttaakseen haavettaan maailmankirkosta. Mutta hyvät suhteet Jumalaan ja kuuliaisuus hänen sanalleen eivät heitä ohjaa. On kuin Jumala ei olisi heille persoonallinen, elävä, läsnä oleva, saati pyhä, filinteon vaativa Herra.

Tarvitsemme oikean tunnon Jumalan sanan edessä. Herra sanoo: "Minä katson sen puoleen, joka on nöyrä, jolla on särjetty henki ja arka tunto minun sanani edessä... Joka teurastaa härän [uhriksi], mutta myös tappaa miehen... joka polttaa suitsuketta, mutta myös ylistää epäjumalaa: nämä ovat valinneet omat tiensä. Ja niinkuin heidän sielunsa on mielistynyt heidän ilje-

tyksiinsä, niin minäkin valitsen heidän vaivaamisensa ja annan heille tulla sen, mitä he pelkäävät, koska ei kukaan vastannut, kun minä kutsuin, koska he eivät kuulleet, kun minä puhuin, vaan tekivät sitä, mikä on pahaa minun silmissäni, ja valitsivat sen, mikä ei ole minulle totollista. Kuulkaa Herran sana, te, jotka olette aralla tunnolla hänen sanansa edessä: Teidän veljenne, jotka vihaavat teitä ja työntävät teidät luotaan minun nimeni tähden, sanovat: 'Osoittakoon Herra kunniansa, että me näemme teidän ilon!' Mutta he joutuvat häpeään." (Jes. 66:2-5)

Miten suuri sekä hengellinen että ajallinenkin siunaus onkaan aina levinnyt sinne, missä Jumalan sana on seurattu kokonaisena ja puhtaana ja missä on tuotu esiin evankeliumi selvästi ja lohdullisesti sielujen autuudeksi. Myös me saamme odottaa sellaista siunausta pitäessämme esillä ja tarjolla kokonaista elämän sanaa. Tämä siunaus kumpuaa Jumalan sanasta ja perustuu hänen hyvyyteensä. Se ei lähde meistä eikä perustu meihin. Siunaus on meillä, sikäli kuin sana on käytössä ja sen uskomme. Tosin ulkonaisesti nähtävä siunaus ei virtaile jatkuvasti enentyvänä, vaan on muistettava, että Jumala koettelee uskoamme ja voi antaa suurenkin ristin ja monenlaista ajallista lähdistusta. Mutta se kaikki koituu lopulta sittenkin uskovoille siunaukseksi. Jumala ei hylkää kansaansa, oli heitä paljon tai vähän. Siihen saamme luottaa ja kulkea turvallisesti uskossa tunnustuksellisen luterilaisen kirkon tietä ja kutsua sille muitakin. Se tie on Kristuksen kirkon taivastie.

Markku Särelä

Nöyrytkää Jumalan väkevän käden alle

Päätöshartaus STLK:n XL kirkkokunnankokouksessa 28.5.2005, täydennetty 8.6.2005, pastori Kimmo Närhi.

Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallansa teidät korottaisi, ja "heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä, sillä hän pitää teistä huolen." Olkaa raittiit, valvokaa. Teidän vastustajanne, perkele, käy ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsien, kenen hän saisi niellä. Vastustakaa häntä lujina uskossa, tietäen, että samat kärsimykset täytyy teidän veljiennekin maailmassa kestää. Mutta kaiken armon Jumala, joka on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa Kristuksessa, vähän aikaa kärsittyänne, hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava. Hänen olkoon valta aina ja iankaikkisesti! Amen. (1 Piet. 5:6-11)

Kalliit kristityt! Olemme olleet koolla kirkkokuntamme XL varsinaisessa kirkkokunnankokouksessa. Päätteeksi kuulumme ensiksi Jumalan sanan: "Nöyrytkää Jumalan väkevän käden alle." Mitä se merkitsee teille eri tehtäviin valituille? Saatatte ajatella tehtävien suuruutta, vaativuutta ja mahdollisesti pitkäaikaisuutta. Kuinka voimat ja taidot riittävät? Monella on lisäksi ansiotyö ja perhe, jotka tuovat lisää velvollisuuksia. Kun kristityllä on tehtäviä, jotka liittyvät Jumalan säätämysiin, hän voi hoitaa niitä hyvillä mielin. Työn ja vaiivan keskelle kuuluvat Jumalan kehotus ja lupaus: "Heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä, sillä hän pitää teistä huolen." Kun nöyryyt Jumalan väkevän käden alle, saat omistaa hänen lupauksensa huolenpidosta ja siunauksesta. Taakan, joka välistä voi tuntua taskaalta hartioillasi, saat jättää Jumalan kannettavaksi. Saat uskon luottamuksessa pyytää häneltä voimia ja varjelusta kaikkiin tehtäviisi.

Tekstimme kehottaa meitä myös olemaan raittiit ja valvomaan. Tämä kehotus on annettu pitäen silmällä perkeleen työtä. Sitä verrataan kiljuvan jalopeuran eli leijonan tuomaan vaaraan. Kun leijona saalistaa, se hyökkää lauman kimppuun aivan tietyllä tavalla. Ärjymällä ja pelottelemalla se pyrkii saamaan pienen tai heikon lauman jäsenen pois laumasta. Sitten se voisi raadella erilleen joutuneen. Tätä vastustaaksemme on meille jokaiselle tärkeää, että pysymme laumassa, Jumalan seurakunnassa. On seurattava Jumalan sanaa siten, että osallistumme uskollisesti Jumalan palveluksiin. On suuri kiitoksen aihe, että saamme kokoontua paikallisesti, välistä matkojenkin takaa suurempiin juhliin, yhdessä käyttämään Jumalan sanaa. Yhteinen sanan kuulo ja pysyminen keskinäisessä yhteydessä ovat Jumalan antamia asioita sielumme ravinnoksi ja turvaksemme. Oikea nöyryys Jumalan edessä johtaa siihen, että käytämme Jumalan antamia armonvälineitä autuudeksemme.

Kun vastustamme kiusaajaa ja haluamme pysyä Jumalan omina, on turvamme viime kädessä yksin usko Kristukseen. Taustalla on nöyrä tunnustus siitä, että me itse emme kykene Jumalan lakia täyttämään emmekä hankkimaan itsellemme iankaikkista elämää. Jumala on antanut Kristuksen syntien sovittajaksi. Hänen armoityössään ovat kaikki syntimme fulleet pois pyyhityiksi. Kristuksen täytetyn työn

nojalla saamme laittaa Jumalan armolupauksen sanan kaikkea kiusaajan syytöstä vastaan ja omistaa Jumalan rauhan.

Jumala on kutsunut meidät paitsi omistamaan rauhan täällä myös saamaan iankaikkisen elämän. Se päämäärä mielessämme voimme ottaa vastaan sen vaiivan ja kärsimyksen, joka tämän elämän aikana meitä kohtaa. Täällä maailmassa emme välttämättä koskaan saavuta korkeaa asemaa, mutta sitä ei Jumalan sana meille lupakaan. Se tie, jolla nöyryimme Jumalan väkevän käden alle, on uskon ja luottamuksen tie, jota kulkiessamme tarvitsemme kestäväisyyttä. Jumala on luvannut vahvistaa jokaista uskon tien kulkijaa. Meitä vahvistaakseen hän myös te-roittaa, että uskon tien päämäärä on korottaminen iankaikkiseen kirkkauteen tai-vaan kodissa. Amen.

STLK:n XL varsinainen kirkkokunnankokous pidetty

Kirkkokuntamme XL varsinainen kirkkokunnankokous pidettiin Lahdessa 28.5.2005. Edustettuina olivat lävan mukaan kaikki seurakuntamme. Kokousedustajien lisäksi paikalla oli myös muuta seurakuntaväkeä.

Tämänkertainen kokous jää historiaan murrosvaiheen merkinä. Pitkäaikaiset johtokunnan jäsenet pastori Markku Särelä ja taloudenhoitaja Jorma Nieminen olivat jo ennakolta ilmoittaneet, että he eivät ole valittavissa uuteen johtokuntaan. Pastori Särelä oli johtokunnan jäsen yhtäjaksoisesti 44 vuotta, joista vuosina 1969-1999 kirkkokunnan johtajana. Jorma Nieminen oli eri jaksoissa johtokunnassa 36 vuotta, joista rahastonhoitajana 1983-2005. Kokous lausui heille sydämelliset kiitokset uskollisesta työstä ja vaivannäöstä. Jumala antakoon siunauksensa ja kasvun sille työlle, jonka asianomaiset ovat evankeliumin levittämiseksi tehneet.

Johtokunnan jäseniksi kaudelle 2005-2007 valittiin Kimmo Närhi Lahdesta (kirkkokunnan johtaja), Kimmo Pälikkö Helsingistä (varajohtaja), Kalle Särelä Espoosta (sihteeri), Seppo Särelä Valkeakoskelta (rahastonhoitaja), Antti Saari Lempäälästä ja Jarmo Hynninen Vantaalta.

Myös Luterilaisen vastaavan toimittajan tehtävä on uusissa käsissä. Pastori Särelä, joka oli vastaava toimittaja 1976-2005, oli ilmoittanut, että ei enää ole valittavissa tähän tehtävään. Kokous valitsi uudeksi vastaavaksi toimittajaksi pastori Kimmo Närhin.

Rakenna Jumalan sanan kalliolle

8. kolminaisuuden jälkeinen sunnuntai, 3. vsk evankeliumi

Armo lisääntyköön teille ja rauha meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tuntemisen kautta. Amen.

Matt. 7:22-29: ”Jeesus sanoi: ‘Moni sanoo minulle sinä päivänä: ‘Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet tulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?’ Ja silloin minä lausun heille julki: ‘Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät.’ Sentähden on jokainen, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, verrattava ymmärtäväiseen mieheen, joka huoneensa kalliolle rakensi. Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulvivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät sitä huonetta vastaan, mutta se ei sortunut, sillä se oli kalliolle perustettu. Ja jokainen, joka kuulee nämä minun sanani eikä tee niiden mukaan, on verrattava tyhmään mieheen, joka huoneensa hiekalle rakensi. Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulvivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksähtivät sitä huonetta vastaan, ja se sortui, ja sen sortuminen oli suuri.” Ja kun Jeesus lopetti nämä puheet, olivat kansanjoukot hämmästyksissään hänen opetuksestansa, sillä hän opetti heitä niin kuin se, jolla valta on, eikä niinkuin heidän kirjanoppineensa’.”

Kalliit kristityt Vapahtajassa Jeesuksessa Kristuksessa! Kun halutaan rakentaa talo, on ensimmäisenä huolehdittava siitä, että se rakennetaan sopivalle paikalle. Maaperän täytyy olla soveliaista, jotta se kestää talon painon. Sen täytyy kestää vielä muutakin, nimittäin odotettavissa olevat muutokset. Sen tulee seistä paikallaan kesällä ja talvella, auringonpaisteessa ja sateella, tyynellä ja myrkyssä. Meille Pohjolan asukkaille tämä lienee mitä kirkkaimmin selvää. Siksi saatamme ihmetellä, mitä Vapahtaja oikein tarkoitti, kun hän puhui hiekalle ja kalliolle rakennetuista taloista. Miten tuollainen puhe ylipäänsä oli mielekästä?

Vapahtajan ensimmäiset kuulijat ymmärsivät hänen puheensa. Hiekka tarkoittaa sellaista maaperää, joka kuivassa ja lämpimässä ilmassa voi olla hyvinkin kestävä. Pieni sade tai tuuli ei saa sitä hievahtamaan. Se on riittävän kovaa, jotta rakennustyö suotuisissa olosuhteissa onnistuu. Rakentaminen sellaiselle maaperälle oli usein helpompaa kuin kalliolle rakentaminen. Hiekkaa löytyi laaksoista, jonne oli helppo kuljettaa tarvikkeita. Kalliolle sen sijaan oli tavallisesti noustava. Hiekalle rakentaminen ja sen päällä eläminen oli aluksi helppoa ja mukavaa. Todellisen testin tullessa, silloin kun puhutaan rankkasateesta, ei tuollainen maaperä kuitenkaan kestä. Se pehmenee. Sille rakennettu talo sortuu,

olipa se talo kuinka hyvä ja lujasti tehty tahansa.

Tällä yksinkertaisella vertauksella Vapahtaja varoittaa vakavasta asiasta. Hänen tarkoituksensa on saada meidät näkemään, kuinka turmiollista on rakentaa elämää minkään muun kuin Jumalan sanan varaan. Kallio ja hiekka ovat ehdottomia vastakohtia. Se mikä ei ole kalliota, on hiekkaa. Samoin Jumalan sana on kaiken muun vastakohta. Se, mikä ei ole Jumalan sanaa ja sen mukaista, on väärää, turmiollista ja petollista.

Jeesus varoittaa lujasti luottamasta mihinkään muuhun kuin Jumalan sanaan. Jeesusta oli kuulemassa monenlaisia ihmisiä. Hänen vakavat sanansa kaikuivat varoittaen heitä. Mistä niin? Siitä, että kun he olivat kuulleet Jeesuksen sanat, he eivät antaisi niiden mennä menojaan. Jos joku oli rakentanut elämänsä hyville ihmissuhteille ja ystäviensä varaan, jos joku oli luottanut omaisuuteensa tai kykyihinsä, oli heidän pysähdyttävä ja käännyttävä. Jos luottamus Jumalaan puuttuu, ei ihmisellä ole mitään hyötyä suuristakaan maallisista lahjoista. Rajuilman fullessa, kun kaikki tämän maailman omaisuus ja kunnia häviävät, on ihminen yksin Jumalan edessä. Joka on siinä ilman Jumalan sanan suojaa, sortuu ja joutuu karmaan vaivaan.

Tällaisena kohtikäyvä ja puhuttelevana kuuluu Jeesuksen puhe meidänkin korviimme. Tänäkin aikana ihmiset voivat rakentaa hiekalle tai kalliolle. Moni seuraa mielellänsä maailmaa ja etsii siitä iloa ja turvaa. Itse asiassa jokainen, joka oman järkensä voimasta foimii, rakentaa hiekalle. Sen tähden meidän on tarkettava

tekstiämme siinä mielessä, että rakentaisimme elämämme yksin Jumalan sanan kalliolle.

1. Jumalan sana paljastaa väärät ihmeet kestäättömiksi

Tekstissämme Vapahtaja puhuu sellaisista, jotka viimeisenä päivänä vetoavat ihmeisiin. He sanovat hänelle: "Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?" Tässä on kysymys piirteestä, joka on ihmisille hyvin tyyppillinen. Sellainen ihmeellinen asia, joka näkyy ja kuuluu, kietoo ihmisen mielen hyvin herkästi. Kuinka järkevää olisikaan ajatella, että ihmeelliset ja suuret teot ilman muuta osoittaisivat julistetun opin oikeaksi. Kun Jeesus puhuu tällaisista vääristä ihmeistä, hän sanoo, että ne ovat tehdyt hänen nimensään. Vääriä ihmeiden tekijöitä ei siis ole ainoastaan ulkonaisen kristikunnan ulkopuolella, esimerkiksi joissain idän uskonnoissa. Ei, vaan on myös väärä ihmeiden tekijöitä, jotka käyttävät Jeesuksen nimeä.

Miten voimme sitten erottaa väärät ihmeet ja väärät ennustukset oikeista ja varoa niitä? Jo Mooseksen aikana Jumala antoi neuvon tällaisia tilanteita varten. Viidennessä Mooseksen kirjassa sanotaan: "Jos teidän keskuuteenne ilmestyy profeetta tai unennäköjä ja lupaa sinulle jonkun tunnusteon tai ihmeen, ja jos sitten todellakin tapahtuu se tunnusteko tai ihme, josta hän puhui sinulle sanoen: 'Lähtekäämme seuraamaan muita jumalia, joita te ette

tunne, ja palvelkaamme niitä', niin älä kuuntele sen profeetan puhetta tai sitä unennäkijää, sillä Herra, teidän Jumalanne, ainoastaan koettelee teitä tietääksensä, rakastatteko Herraa, teidän Jumalanne, kaikesta sydämestänne ja kaikesta sielustanne. Seuratkaa Herraa, teidän Jumalanne, häntä peljätäkää ja pitäkää hänen käskynsä, häntä kuulkaa, häntä palvelkaa ja hänessä kiinni riippukaa.” (5 Moos. 13:1-4) Ei itse ulkonainen tapahtuma, vaan oppi on ratkaiseva. Väärää oppia ei siis saa seurata, vaikka se ilmeni suurten ihmisten säästyksellä. On tehtävä niin kuin Jumala sanoo: Seuratkaa Herraa, häntä peljätäkää, pitäkää hänen käskynsä ja hänessä kiinni riippukaa.

Puhe siitä, että väärä ihmeitä on varottava, on tänä aikana hyvin ajan-kohtaista. Kun apostoli Paavali puhuu antikristuksen tulemisesta, hän sanoo sen saapuvan valheen kaikella voimalla, tunnusteilla ja ihmeillä. Olennaista antikristuksen opissa on kuitenkin se, että se kieltää Jumalan sanan. Se pyrkii muuttamaan Jumalan lain ja vään-telemaan sitä ihmisen lihan mieleiseksi. Se hyökkää evankeliumia vastaan opettamalla, ettei ihminen pelastuisi yksin Jumalan armosta, vaan tarvitsisi siihen omia tekoja. Tällaisia oppoja juuri nyt on saapunut lentistä enemmän maahamme, ja niillä on maailmanlaajuisestikin kasvava vaikutusta. Niiden kanssa ei pidä tehdä sovintoa eikä niitä saa seurata, vaikka niihin liittyisi minkälaisia ihmeitä tahansa.

Kun Jeesus kehottaa meitä pysymään yksin hänen sanassaan, hän sillä ilmaisee, että saatamme joutua kärsimään ajallista vaivaa. Emme siis saa

etsiä Jumalan sanan vastaisia keinoja saada vaivoja pienemmiksi. Sellainen tie, vaikka olisi lihalle helppo, johtaisi turmioon. Jumalan sanan seuraamisen tie sen sijaan tuottaa lohdun keskelle vaivaa ja viimein iankaikkisen ilon. Kerrotaan erästä seurakuntamme jäsenestä aivan alkuaikoina. Hän kärsi ruumiillista vaivaa. Hänen luokseen tuli toisia oppoja opettavia henkilöitä ja puhuivat siihen suuntaan, että voisivat auttaa häntä parantumaan. Vaivoista kärsinyt uskova ei tähän kuitenkaan suostunut, vaan sanoi, ettei halua tulla terveeksi sillä tavoin. Hänelle oli tärkeintä pysyä oikeassa uskossa ja luotamuksessa Jumalaan.

2. Jumalan sanan kallio kestää myrskyt ja tulvat

Jumala siis varjelee sanansa kautta meidät oikeassa uskossa ja opettaa varamaan väärä opettajia. Tämän lisäksi tekstimme tuo esille sen mitä lohduttavimman tosiasian, että Jumalan sana kestää myrskyt ja tulvat. Kalliolle talonsa rakentanut mies sai olla furvassa. Talo seisoi paikoillansa, vaikka tulvat ja myrskyt raivosivat sitä vastaan.

Mistä johtui, että talo seisoi paikoillaan? Siitä, että se oli kalliolle rakennettu. Teksti ei puhu mitään siitä, että talo olisi erikoisen taitavasti pystytetty. Ainoa ratkaiseva tekijä oli, että se seisoi kalliolla. Kallio suojasi sen.

Tästä asiasta on meidän täysi syy tehdä mitä lohduttavin johtopäätös. Jeesus puhuu hänen sanansa pohjalle rakentamisesta. Kun sinä kuulet Jumalan sanaa ja otat sen sydämellesi, rakennat kalliolle. Apostolit ja profeetat julistavat: “Kääntykää pois synneis-

Hiekalle rakennettu talo sortuu. Luuk. 6:48-49

tä ja luottakaa Herraan Jeesukseen. Et sikää hänen armonsa voimasta hyviä tekoja.” Kun sinä kuulet tätä sanaa etkä vain ulkokohtaisesti sitä kuule, vaan painat sen sydämeesi, olet oikeanlainen kuulija. Silloin eroat niistä, jotka vain kuuntelevat, mutta eivät paina evankeliumia sydämeensä.

Kun turvanasi ja elämäsi perustana on Jumalan sana, olet turvassa. Niin, todellisessa turvassa. Tekstimme sanoo kyllä sen fosisian, joka kohtaa kaikkia uskovia ihmisiä: Vedet tulvivat taloa vastaan. Aivan niin kuin hiekalle rakennettua taloa vastaan, niin kalliollekin rakennettua taloa vastaan hyök-

käsi rajuilma. Tämä osoittaa, että uskovien vaellus ei ulkonaisessa mielessä ole leikintekoa. Todelliset ja kovat voimat hyökkäävät. Ne voivat olla kiusauksia, jopa lankeemuksia, jotka osoittavat, että meidän lihassamme ei asu mitään hyvää. Koetukset voivat olla ruumiillista sairautta ja heikkoutta. Kaikenlaiset fällaiset asiat ja monet muutkin saattavat viedä meidät epätoivoon. Jos olisimme oman viisautemme varassa, emme näkisi valonpilkahdusta, vaan aina vain kasvavaa huolenaihetta. Jos ilomme ja toivomme olisi sen varassa, mitä osaisimme ajatella, ei meillä olisi toivoa. Tässä suhteessa,

kaikki maalliset asiat huomioon ottaen saatat todella joutua niin ahtaalle, ettei mitään toivoa ole näkyvissä. Kuinka voit kestää?

Ajattele vertauksen miestä. Hän oli rakentanut talonsa kalliolle. Koska kallio kesti, kesti talokin. Kun sinä olet rakentanut elämäsi ja tuottamuksesi Jumalan sanan kalliolle, saat ajatella samankaltaisesti. Sana säilyy paikallaan. Mikään ei voi riistää Jumalan sanaa hänen omiltaan. Tätä on sitten tarpeen soveltaa erilaisissa elämäntilanteissa. Välistä kiusaaja voi saada sinut väärälle tielle jossain asiassa. Se voi tuoda synnin sydämellesi suurena, kauhistavana ja epätoivoon vievänä asiana. Tätä vastaan laita kiireesti Jumalan sana. Herra Jeesus on tullut sinuakin pelastamaan. Sinullekin hän on tuonut syntien anteeksiantamuksen kaikista synneistäsi. Mikään ei voi sinua hukuttaa, kun häneen uskot. Tämä on Jumalan sanan pääoppi. Apostolien ja profeettojen keskipiste on juuri Jumalan Karitsa, joka on ottanut pois maailman synnin. Hänestä koko Raamattu todistaa, että jokainen häneen uskova saa syntinsä anteeksi. Näin on tänäänkin. Tämä totuus julistetaan juuri sinuakin varten uskossa omistettavaksi sydämen turvaksi. Sinun tekosi eivät kestä. Mutta Jumalan Pojan teot, hänen armahdustyönsä sinun puolestasi kestävät. Siksi sinäkin pysyt. Sinä jätät evankeliumin sanan nojalla armahdetuksi Jumalan rakkaaksi lapsiksi.

Toisinaan sinua vastaan hyökkäävät myrskyt voivat olla fuisenlaisia. Ne voivat olla yllättäviä ja kovia elämäntilanteita. Voit joutua ilman omaa syytä tilanteisiin, joissa olet suurissa

vaikeuksissa. Voi olla, että sinua tai läheistäsi kohtaa selittämätön ja vakava sairaus. Kuinka kestät tällaisten asioiden edessä? Mistä apu? Huomaathan, että tällaiset vaikeudet eivät tee mitään haittaa perustukselle, Jumalan sanalle. Se ei horju. Sinun voimasi ja kaikkien ihmisten voimat vähenevät ja viimein loppuvat, mutta Jumalan sana kantaa heikoimmankin perille saakka Jumalan lasten kirkkauteen.

Sanan vankan pysymisen johdosta saat olla varmassa turvassa. Sanan ja evankeliumin voimasta voit päivittäisessä parannuksessa etsiä Jumalan tahdon mukaisia hyviä tekoja. Jumalan sanan mukaan tekemisessä on aina ensimmäisenä kohtana usko, joka tarttuu Kristukseen. Sille pohjalle rakentuvat hyvät teot. Tällaisella tiellä voit omatunto vapaina käytännön toimissa tehdä Jumalan sanan mukaisesti lähimmäiselle hyvää ja Jumalalle kunniaa tuottavia asioita.

Tekstimme päättyy hyvin olennaisella ja lohduttavalla tavalla. *Jeesus opetti heitä niin kuin se, jolla on valta.* Sinun sielusi turvana ja autuutesi perustuksena on kaikkivaltias Jumalan Poika. Kun on kysymys hänen sanastaan, on siinä sanassa voima, joka pelastaa sinut. Kun kuulet ja sydämeesi painat Jeesuksen sanat ja lupaukset iankaikkisesta elämästä, on omaisuutenasi koko maailman syntien sovittaja, ja sinä olet hänen suojassaan. Usko häneen ja pane kaikki turvasi yksin hänen sanaansa.

Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne vapahattajassa Kristuksessa Jeesuksessa. Amen.

Kimmo Närhi

Profeetta Sakarjan selitys

Uskonpuhdistaja Martti Lutherin selittämä ja hänen itsensä saksaksi julkaisema vuoden 1527 joulukuun lopussa. W2 XIV, 1768-1975. Suomentanut Markku Särelä. Jatkoa viime numeroon.

KAHDEKSAS LUKU

Jakeet 1-3. Sitten tuli tämä Herran Sebaotin sana: Näin sanoo Herra Sebaot: Minä olen kiivaillut Siionin puolesta suurella kiivaudella, suurella vihalla minä sen puolesta kiivailen. Näin sanoo Herra: Minä käännyn jälleen Siionin puoleen ja tulen asumaan Jerusalemin keskelle, ja Jerusalemia kutsutaan uskolliseksi kaupungiksi ja Herran Sebaotin vuorta pyhäksi vuoreksi.

1. Tämä on profeetan viimeinen ennustus Juudan kansalle temppelin rakentamisesta. Sillä nuhdeltuaan väärää pyhiä esimerkiksi, etteivät he enää saa niin tehdä, hän lohduttaa heitä. Hän haluaa estää, etteivät he ajattelisi sen takana olevan vielä lisää vihaa ja ettei se tekisi heitä äroiksi ja kauhistuneiksi. Hän lupaa heille äivan runsaasti, ettei heillä ole oleva vain rauha ympärillä olevista vihollisista heidän ulkopuolellaan, vaan että koko maassa on oleva hyvin ja Jerusalemin on oleva mahtava ja kuulu kaupunki, täynnä kansaa ja tavaraa jne., ajallisesti täysin turvassa ja rauhassa Kristuksen tulemiseen ästi. Siksi koko tämä luku on täynnä suloisia, lystävällisiä sanoja, joilla hän kuvaa, miten rauha saadaan aikaan.

2. Ensiksi tulee olla läsnä syntien anteeksiantamuksen ja Jumalan vihan tulee olla poissa, kun hän sanoo: "Minä olen kiivaillut Siionin puolesta suurella kiivaudella". Sillä siellä missä vielä on vihaa, ei ole rauhaa sydämessä; omantunto on ärkä ja masentunut, ettei se voi tehdä mitään. Synnit näet painavat sitä

vielä, koska sillä ei ole anteeksiantamuksen funtoa.

3. Toiseksi syntien anteeksiantamus täytyy osoittaa teolla, kuten hän sanoo: "Minä käännyn jälleen Siionin puoleen." Tästä edespäin pitää olla pelkkää rauhaa ja naurua, iloa ja riemua sydämessä ja omantunto on oleva varma ja lohdutettu Jumalan ärmossa [Room. 5:1]. Silloin se voi myös rakentaa mielellään ja tehdä, mitä on käsketty.

4. Kolmanneksi tämän rauhan ei pidä lakkaaman, vaan pysymän ja kestämän äina Jerusalemissa, kun hän sanoo: "Minä olen äsuva Jerusalemissa." Sillä jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan [Room. 8:31]. Ja mitä voivat vahingoittaa synti, kuolema, maailma ja perkele siellä, missä Jumala äsuu? Eikö kaikkien enkelien pidä olla siellä mukana ja palveleman ja äuttaman sellaisen rauhan ja äutuuden käsillä äloa?

5. Neljänneksi pitää siellä äilmetä tämän äsumisen ja äarmon ähedelmän ja ähyödyn, änimittäin sen, että sen pitää oleman äihanan ähengellisessä äolemuksessaan, kun hän sanoo: "Jerusalemia kutsutaan uskolliseksi kaupungiksi ja Herran Sebaotin vuorta pyhäksi vuoreksi." Se on, siellä ei ole oleva äpäjumalanpalvelusta eikä äulkokullailua eikä äpäpyhää ämenoa, kuten äennen, vaan siellä on oleva ätotuus ja äuskollisuus, äniin että äoppi on äoikea ja äjumalallinen. Ja ämyös äjumalanpalvelus Moorian vuorella [1 Moos. 22:2] äli ätempelissä on oleva äoikea, äpuhdas ja äpyhä. Sillä ä ihmiset äovat äuskovia ja ääurskaita,

karttavat ihmisoppia ja epäjumalanpalvelua, riippuvat yksin Jumalan sanassa, joka tekee heidät pyhiksi ja uskollisiksi eli todella hurskaiksi ilman teeskentelyä.

6. Sillä siellä, missä Jumala asuu, on Jumalan sana ja Henki, kuten usein olen sanonut. Missä Jumalan sana ja Henki on, siellä se tekee pyhiä ja oikeamielisiä ihmisiä, sekä opilta että elämältä, niin että sana leviää myös monien muiden keskuuteen ja kaupunki tulee siitä kuuluksi, monille muille esimerkiksi, kuten hän tässä sanoo, että Jerusalemin nimenä on oleva uskollinen kaupunki tai totuuden kaupunki. Se tarkoittaa käännettynä: se on oleva kuuluisa siitä, kuinka oikein ja rehellisesti asiat siinä hoituvat eikä siinä ole väärämielistä ulkokultailua eikä petosta, kuten silloin, jos ihmisoppi hallitsee, ilman Jumalan sanaa tai sen ohella.

Jakeet 4 – 5. Näin sanoo Herra Sebaot: Vielä on Jerusalemin toreilla istuva vanhuksia ja vanhoja vaimoja, sauva kädessään kullakin päivien paljouden vuoksi. Ja kaupungin torit tulevat olemaan täynnä poikasia ja tyttösiä, jotka leikkivät sen toreilla.

7. Viidenneksi on siitä seuraava myös ajallista hyötyä, nimittäin se, että ajallisenkin elämän kannalta on oleva ihanasti, kun hän sanoo: Jerusalemin on oleva täynnä väkeä, nuoria ja vanhoja. Sellaista taas ei ole sodan ja rauhatomuuden vallitessa, kun nuoret miehet lyödään eikä kujilla ole paljon leikkejä eikä karkeloa. Maassa täytyy olla hyvin, jos lapset hyppivät, karkeloivat ja leikkivät kujilla ja vanhukset asuvat ja kulkevat turvallisesti.

8. Ja huomaa tästä, kuinka suuri lahja on ajallinen rauha maassa, että

Jumala itse ylistää sellaisen lahjan olemassaoloa. Me emme valitettavasti ole siitä kiitollisia emmekä sitä tajuua.

9. Huomaa samoin myös, ettei lasten leikki, kuten nuorten kisailu ja karkelo kujilla, ole pahaa, vaan Jumalalle mieluista. Tässäkin hän ylistää sitä lahjakseen, vaikka se meistä tuntuu turhalta ja hyödyttömältä. Sääntökuntien ja luostareiden pitäisi antaa puolet omaisuudestaan ja pyhyyydestään sen vuoksi, että niiden olemuksella ja teoilla olisi Raamatussa puoleksikin niin paljon todistusta; kuinka ne voivat kestää, kun Kristus on sanova, että lasten laulu ja karkelo kujilla on hänelle mieluisampaa kuin kaikki heidän ulvomisensa ja mutinansa heidän kirkoissaan [Matt. 1:17] ja että tyttöjen seppeleet ja nuket sekä poikien hevoskepit ja punaiset kengät miellyttävät häntä paljon enemmän kuin heidän kaikki kaapunsa, paljaksi ajellut päänsä, kuoropaitansa, messukasukkansa, ja koristeensa? Sillä vaikka heidän möinen touhunsu on tosi lastenleikkiä, niin sitä ei voi verrata oikeaan lasten leikkiin, koska se on ilman Jumalan sanaa. Se on pikemminkin apinointia ja narrinpeliä.

Jae 6. Näin sanoo Herra Sebaot: Jos tämä onkin mahdotonta tämän kansan jäännöksen silmissä niinä päivinä, pitäisikö sen olla mahdotonta myös minun silmissäni, sanoo Herra Sebaot?

10. Tässä hän käy käsiksi ennakkolta siihen epäuskoon, joka kuullessaan tällaisen suuren ihanan lupauksen pitää sitä mahdottomana, koska se kiinnittää huomion käsillä olevaan eikä aivan erilaisena sovi yhteen lupauksen kanssa. Sen tähden hän haluaa tässä

panna sellaisen epäuskon ojentukseen, minkä hän tekee käskien heitä sulkemaan silmänsä ja jättämään käsillä olevan huomiotta ja sen sijaan kiinnittämään huomion yksin hänen sanaansa, koska hän on suurempi kuin kaikki käsillä oleva. Ikään kuin hän sanoisi: Te ette saa katsoa omia ajatuksianne ja omahyväisyyttänne, vaan minua ja minun sanaani. Omahyväisyyteen suuntaa katseenne käsillä olevaan. Ja kaupunki on niin autio, ettei siinä ole nuoria eikä vanhoja, jotka leikkisivät ja pitäisivät siinä iloa. Ennemminkin siinä on pelkkää itkua ja voihketta ja kaupunki makaa vielä tuhkassa, viholliset meluavat ja raivoavat ympäriinsä, ettei voi olla rauhaa eikä kaupankäyntiä. Niin epäusko pitää sitä furhana ja menetettynä ja täysin mahdottomana. Mutta jos katsotte yksin minuun, niin heidän täytyy tunnustaa, ettei mikään ole minulle mahdotonta. Katso, mitä maksaa aran, pelästyneen sydämen kohottaminen ja lohduttaminen, että siitä tulee vahva uskossa, ja miten hento, pehmeä ja jalo asia on omatunto, miten helposti se turmellaan ja kuinka vaikeata on sen parantaminen.

Jakeet 7 – 8. Näin sanoo Herra Sebaot: Katso, minä olen vapauttava kansani auringon nousun maasta ja laskun maasta. Ja minä tuon heidät asumaan Jerusalemiin. Ja he ovat minun kansani, ja minä olen oleva heidän Jumalansa totuudessa ja vanhurskaudessa.

11. Tämä on seuraavan lupauksen vahvistus. Sen tarkoituksena on sanoa: Teistä on mahdotonta, mitä nyt lupaan, koska teitä on niin vähän ja teillä on niin tukalat olot. Mutta mi-

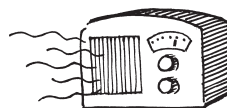
nun sanani on osoittautuva todeksi. Sillä minä haluan ja voin tehdä teidät suureksi kansaksi, nimittäin täällä tavoin: minä tuon kansani sekä auringon noususta että laskusta, missä he ovat vankeina ja hajallaan, niin että he tulevat asumaan Jerusalemissa. Siellä he tulevat olemaan minun kansani ja minä olen oleva heidän Jumalansa totuudessa ja vanhurskaudessa. Toisin sanoen, he tulevat palvelemaan minua oikeassa uskossa ja elämässä, ja minä puolestani osoitaudun oikeaksi Jumalaksi armolla ja olemalla heidän apunsa enkä tuomitse heitä vihassa rankaisemalla heitä, kuten tähän saakka, kun he eivät tahtoneet olla minun kansani totuudessa ja vanhurskaudessa.

12. Ja pane tässä merkille nimenomaan nuo kaksi sanaa: "totuudessa ja vanhurskaudessa". Jumala ei näet pidä teeskentelijöistä eikä halua olla jumalattomienkaan Jumala, jotka tosin halusivat mieluusti hänen olevan Jumala rikkaudessa ja kunniaassa, se on, että hän tekisi heidät rikkaiksi ja antaisi heille kunniaa maailman edessä, hurskauden ja vanhurskauden laita saisi olla, miten lie. Ei, hän ei ole mammonan eikä vätsän Jumala. Hän haluaa olla Jumala totuudessa ja vanhurskaudessa, ja hän haluaa sellaisen kansan, joka rakastaa totuutta ja vanhurskautta. Ajallista omaisuutta josin tulee, kuten seuraava.

13. "Totuus" on sitä, että he ovat Jumalaa kohtaan oikeamielisiä eivätkä ole teeskentelijöitä, vaan palvelevat Jumalaa oikealla uskolla ja vakavuudella. "Vanhurskaus" on tässä rakkautta ja laupeutta, jolla he toimivat oikein lähimmäistään kohtaan. Näissä kahdessa kohdassa on koko pyhän kansan elämä.

Jatkuu

Iloitkaa

**RADIO
lähetys**

Radio Moreeni 24.8.2002

Kysymys: Minkälaisista asioista Raamattu kehottaa meitä iloitsemaan?

Vastaus: Vanhassa testamentissa, varsinkin psalmien kirjassa kuvataan paljon uskovien iloa. Tämän ilon aiheena on ensinnäkin Jumalan sana eli hänen ilmoituksensa. Psalmissa 119 tämä tulee esille näin: ”Minä iloitsen sinun todistustesi tiestä, niinkuin kaikkinaisesta rikkaudesta. Minä tutkistelen sinun asetuksiasi ja katselen sinun polkujasi. Minä iloitsen sinun käskyistäsi enkä sinun sanaasi unhota.” (Ps. 119:14-16) Tämä on uskovan puhetta. Jumalan sana ja sen ilmoittama pelastuksen tie on ilon aiheena. Sen lisäksi uskova iloitsee myös Jumalan käskyistä ja tahtoo niitä noudattaa. Tällainen ilo on seurausta siitä, että ihminen turvaa Vapahtajaan. Usko tuo vapauden lain tuomiosta ja saattaa ihmisen oikeaan yhteyteen Jumalan kanssa. Tällaista Raamattu kuvaa sanoilla: ”Minä iloitsen ja riemuitsen sinussa, veisaan sinun nimesi kiitosta, sinä Korkein.” (Ps. 9:3)

K: Tuoko Uusi testamentti esiin uusia ilonaiheita?

V: Perusta on koko ajan sama: uskovan ilo perustuu Jumalan teoille ja uskolle Vapahtajaan. Kristuksen merkitys ilon lähteenä ilmenee siinä, että enkelit sanoivat Vapahtajan syntymän yhteydessä: ”*Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa.*” (Luuk. 2:10,11) Tämä enkelin viesti osoittaa färkeitä uskovan iloon liittyviä asioita. Ilo on Jumalan lahja. Se ilmoitetaan evankeliumin sanassa. Ilon ydin on siinä, että meillä on Vapahtaja. Tämän suurempaa iloa ei voi olla. Olemme itsessämme syntisiä ja rikoneet Jumalan käskyt. Sitä asiaa ei mikään, ei parhainkaan ponnistelu muuksi muuta. Mutta meille ilmoitetaan: meillä on Vapahtaja, syntien poisottaja. Ja vieläpä sanoma hänestä tulee meille Jumalan sanana, joka kehottaa meitä varmasti luottamaan siihen, että Vapahtaja on maksanut meidänkin syntivelkamme.

K: Millä tavoin uskon ilo vaikuttaa elämässä?

V: Usko ja siitä seuraava ilo ensinnäkin lohduttavat murheen keskellä. Vapahtaja sanoi: ”*Te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne on muuttuva iloksi.*” (Joh. 16:20) Tässä hän puhuu maailman aikaan saamista murheista ja siitä, että täällä ei uskovalla ole pysyvää iloa. Tämä maailma katoaa, mutta uskovan ilon aihe on kaikkea maallista suurempi. Joka elää syntien anteeksiantamuksesta, perii iankaikkisen elämän. Sieltä ovatkin maailman murheet poissa. Kun meillä on uskossa Vapahtajaan tämä ilo, eivät myöskään maailmassa koettavat vaikeudet voi ottaa sitä pois.

K: Uskovat joutuvat välillä kokemaan epäuskoisten vastustusta ja pilkkaa. Millä tavoin ilo vaikuttaa tällaisissa tilanteissa?

V: Apostolien väiheet antavat hyvän esikuvan siitä, miten uskon tuoma ilo vaikuttaa vastustuksen kohdassa. Kun Pietari ja Johannes olivat julistaneet evankeliumia, eivät juutalaisten johtomiehet pitäneet siitä. Heillä oli valta, ja he käyttivät sitä väärin, niin että apostoleille tehtiin väkivaltaa. Tämä ei kuitenkaan vienyt pois apostolien iloa, vaan Raamattu sanoo heistä: *”He lähtivät pois (neuvostosta) iloissaan siitä, että olivat katsotut arvollisiksi kärsimään häväistystä Jeesuksen nimen tähden. Eivätkä he lakanneet, vaan opettivat joka päivä pyhäkössä ja kodeissa ja julistivat evankeliumia Kristuksesta Jeesuksesta.”* (Apt. 5:41,42) Epäuskoinen maailman pilkka ja väkivaltaanteotkaan eivät riistää uskoviilta heidän iloaan Herrassa. Myöskään käsky lakata julistamasta evankeliumia ei voi tukahduttaa ilosanan leviämistä.

Nykyaikana samankaltaista iloa on havaittavissa sellaisissa maissa, joissa esivalta suhtautuu vihamielisesti evankeliumiin ja tahtoo kieltää sen julistamisen. Tästä huolimatta uskovat furvaavat Jumalan sanaan ja levittävät sitä. Ilo Herrassa on suurempi kuin maailman paine.

Löydämme myös lähempää, omasta maastammekin esimerkkejä, joissa uskon tuoma ilo osoittaa voimansa maailman paineen keskellä. Sitä tapahtuu siellä, missä uskova ihminen ei halua houkutuksista huolimatta toimia Jumalan käskyjä vastaan, vaan iloitsee Jumalan armosta eikä etsi iloaan vääristä asioista. Jumalan antama ilo on siis myös suoja sitä vastaan, ettei maailman paine, kiitos ja pilkka, saa meitä kieltämään uskoa. Näin voimme iloita myös kiusauksissa Jumalan sanan mukaan: *”Veljeni, pitäkää pelkkänä ilona, kun joudutte moninaiisiin kiusauksiin, tietäen, että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa saa aikaan kärsivällisyyttä.”* (Jaak. 1:2,3)

K: Onko ilonaiheita, joita uskovat voivat tuottaa toinen toiselleen?

V: Kaikki ilo on lopulta peräisin Jumalasta ja hänen armoteoistaan. Jumalan armoteot näkyvät ihmisissä ja tuottavat ilon aiheita. Yksi sellainen on luonnollisesti se, että epäuskossa ollut ihminen tulee uskoon. Siitä iloitsevat myös taivaan enkelit. Vapahtaja sanoi: *”Jumalan enkeleillä on ilo yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen.”* (Luuk. 15:10) Myös uskonveljien ja sisarten vaellus uskon tiellä

tuottaa suurta iloa. Tällaista saamme kokea seurakunnassa. Aihetta iloon antaa myös se, että välistä saamme kuulla kaukaisista uskovista. Kaikki tällainen on Jumalan lahjaa ja tarkoitettu meille rohkaisuksi omassa uskonvaelluksessamme. Myös apostolit iloitsivat siitä, että seurakuntien jäsenet vaelsivat uskossa. Apostoli Johannes kirjoitti: *”Minulla ei ole suurempaa iloa kuin se, että kuulen lasteni vaeltavan totuudessa.”* (3 Joh. 4)

K: Millä tavoin sellainen uskova, joka ei tunne sydämessään erityisen suurta iloa, voisi saada rohkeutta iloita?

V: Tällaisen ihmisen on syytä ajatella entistäkin tarkemmin, kuinka suuri ilon aihe evankeliumi on. Hänelläkin on Vapahtaja, ja usko Jeesukseen antaa sydämelle rauhan nyt ja iankaikkisen autuuden. On myös muistettava, että ilo ilmenee eri ihmisissä eri tavoin. Ei siis pidä ajatella niin, että pitäisi välttämättä funtua tietyllä tavoin, jotta kyse olisi oikeasta ilosta.

Ihmisielen mukainen ilon etsiminen vie helposti harhaan. Kerrotaan eräästä miehestä, joka tunsi, ettei hän osaa oikein iloita. Hän meni kysymään neuvoa pastorilta. Tässä tapauksessa pastori ei osannut ohjata oikeaan, vaan ajatteli maallisesti. Hän sanoi: *”Kaupungissa on klovni, joka viiihdyttää ihmisiä faitavasti. Mene häntä katsomaan, tulet varmasti iloisemmalle mielelle.”* Mies oli hetken hiljaa ja sanoi surullisena: *”Minä olen se klovni.”* Ei ole siis mitään ihmistekoa tai ponnistusta, joka voisi saada aikaan oikean ilon. Jos uskon ilo käsitettäisiin tietyllä tavalla näkyväksi asiaksi, jota yritettäisiin saada aikaan omin tai toisten ihmisten teoin, jouduttaisiin pois oikean ilon läältä.

Oikea neuvo iloa kaipaavalle sen sijaan on yksinkertainen: usko Jeesukseen Vapahtajanasi. On tietysti välistä suuria elämäkysymyksiä ja ongelmia, joita on tarpeen selvittää. Kuitenkin myös suurten vaikeuksien keskellä usko Vapahtajaan tuo ilon, jota vaikeudet eivät vie pois.

K: Jumalan antamaan iloon kuuluu se, että perimme Jeesuksen tähden iankaikkisen elämän. Mitä Raamattu sanoo iankaikkisesta ilosta?

V: Iankaikkinen ilo taivaassa on vailta kaikkea puutetta ja häiriötä. Raamattu sanoo: *”Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Ja hän on asuva heidän keskellensä, ja he ovat hänen kansansa, ja Jumala itse on oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa; ja hän on pyyhkivä pois kaikki kyneleet heidän silmistänsä, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt.”* (Ilm. 22:3,4) Autuuden ilo taivaassa merkitsee täydellistä yhteyttä Jumalaan ja kaikkien murhetta tuovien asioiden poissa olemista, se on täydellistä iloa.

Vaikka täällä ajassa iloon sekaantuu murhetta ja vaivaa, saamme kuitenkin uskossa omistaa täydellisen ilon. Merkitseehän Jeesuksen sovitustyö siitä, että kaikki synnit ovat maksetut eli kuoleman syy on otettu pois. Usko häneen antaa siis iankaikkisen elämän ja varmuuden siitä, että luvattu iankaikkinen ilo on ker-
ran myös meidän osamme.

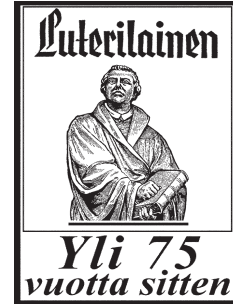
Kimmo Närhi

Ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja

Luterilainen 9/1926

Room. 3:28

Kristuksen apostoli Paavali oli juuri osoittanut, kuinka kaikki ihmiset ”niin hyvin juutalaiset kuin kreikkalaiset, ovat synnin alla.” Jumalan kirjoitetun lain sanalla oli hän myös todistanut, kuinka raskas onnettomuus tämä synninalaisuus on ihmiselle, nimittäin, että ihminen on kokonaan synnin myrkyttämä ja tappama ja vielä aivan kykenemätön millään omalla toimenpiteellään vähääkään korjaamaan tai muuttamaan kauhistavaa tilaansa. Synnin tultua olisi aivan sula mahdollisuus yhdenkään ihmisen omien töitensä kautta päästä siitä pakoon ja tulla vanhurskaaksi Jumalan edessä. Mutta Herransa uskollisena lähettiläänä oli Paavali myös rientänyt ilmoittamaan, että tuo kauhea onnettomuus on kuitenkin perinpohjin korjattu ja että on aikaansaatu Jumalan edessä täydellisesti kelpaava vanhurskaus, tosin aivan toisella tavalla, nimittäin kokonaan riippumatta ihmisen omista töistä siten, että toinen henkilö, Jumalan Poika, Jeesus Kristus, oli tullut tänne ja sen oman verensä hinnalla toimittanut ihmisille. Vielä oli Paavali julistanut, että Jumalan hyvä ja armollinen tahto ja tarkoitus on nyt, että kaikki syntiset ihmiset ilman eroitusta rientäisivät turvaamaan tähän heitä varten valmiiksi tehtyyn vanhurskauteen ja niin uskon kautta omistaisivat sen itselleen ollakseen van-

hurskaita Jumalan edessä toisen aikaansaamassa ja tältä toiselta, nimittäin Herralta Jeesukselta saadussa vanhurskaudessa. Ja niin apostoli yhdistää kaiken tämän ja lausuu selvän ja varman johtopäätöksen: ”Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja.” Room. 3:28.

Vaikka tämä tosiasia, että on kerrassaan mieletöntä luulla syntyinlangenneen ihmisen voivan omilla töillään tulla vanhurskaaksi ja autuaaksi Jumalan edessä, mutta että siihen on ollut tarpeen kokonaan toiset toimenpiteet, onkin selvä ja vastaansanomaton, havaitsemme kuitenkin jokaisen ihmisen sydämessä asuvan kummallisen sitkeästi juuri tuon mielettömän luulon omista töistä. Pakanat ovat uskonnollisissa asioissaan kaikki tämän mielettömyyden lumoissa ja tahottavat lepyttää Jumalan erilaisten töitensä kautta. Suurempi Katekismus sanoo ensimmäisen käskyn selityksessä: ”Ei mikään kansa ole koskaan niin jumalatonta ollut, ettei se ole jotakin jumalanpalvelusta asettanut ja pitänyt.” Sanomme tähän vielä, että tuskin on nykyään yhtään niin jumalatonta ihmistä, jossa ei ainakin hätätilassa ilmenisi uskonnollisuutta ja hartautta sen verran, että hän luulee voivansa esittää

sitä Jumalan edessä. Niin on myös suuri joukko niitäkin, jotka lukeutuvat kristittyihin, saman harhaluulon vallassa eläen siinä ajatuksellisestikin mahdollottomassa käsityksessä, että kristinuskokin olisi vain yrittämistä Jumalan käskyjen noudattamisen kautta saavuttaa autuus. Oikein valittavat Tunustuskirjamme: ”Maailmassa on kaikkina aikoina hallinnut Jumalaton luulo fōistä.” (S.111.)

Ihminen päättelee langenneen järjensä avulla, että samoin kuin hän on Jumalan armon ja taivaan menettänyt pahojen töittensä kautta, samoin hän myös voi taas hyvillä töillään vaikuttaa siihen, että hän saa ne takaisin. Mutta tällainen luulo ei ole vain jotain inhimillistä ymmärtämättömyyttä, vaan se on ilmaus siitä pimeydestä, joka synti turmeluksen kautta on syöpynt lihaamme ja vereemme. Näkymättömällä ja kauhealla voimalla pitää se ihmisiä kahleissaan eikä mikään ihmisvoima saata ketään vapauttaa siitä luulosta ja päästä oikeaan ymmärrykseen. Jollei Jumala armahtaisi ja auttaisi, menisi ihminen tuossa mielettömyydessään sinne ästi, missä herääminen siitä on jo liian myöhäistä. Tu yleisesti vallalla oleva luulo, että ihminen omilla töillään vaikuttaa Jumalan mielisuosion saamiseen, ei ole siis mikään vähäinen asia, vaan niin voimallinen valhe, että vain Jumalan väkevä ja armias käsi saattaa femmata sen lumoista ja antaa oikean ymmärryksen ja valkeuden. Sentähden sanovat Tunustuskirjamme: ”Työt pistävät ihmisten silmiin. Näitä ihmisen järki luonnostansa ihmettelee, ja nähdessään ainoastaan töitä ei se uskoa ymmärrä eikä tutkistele, vaan tūneksii, että nämä työt änsaitsevat syntien änteeksi saami-

sen ja vanhurskauttavat. Tämä luulo laista on luonnosta ihmisten sydämissä, eikä ole muuten hävitettävä kuin siten, että me Jumalalta saamme toisen opin.” (S.125 Harvennus meidän). Tämä on Pyhän Raamatun saanaan perustuvaa, sillä se ilmoittaa selvästi, että Jumala on se, joka on pimeydestä kutsunut meidät ihmeelliseen valoosaan. Piet. 2:9. Ja vielä on kirjoitettu: ”He tulevat kaikki olemaan Jumalan opettamia.” Joh. 6:45. Ainoastaan sen kautta, että Jumala laupiaasti antaa meille oikean opin ja käsityksen, vapaudumme pimeistä ja nurjista luuloistamme ja pääsemme oikeaan, lohdulliseen ymmärrykseen, nimittäin, että on olemassa kallis henkilö, joka on sen, jota me emme koskaan voineet tehdä, jo meidän edestämme tehnyt ja hankkinut meille Jumalan armon ja taivaan.

Jumala antaa meille tämän oikean opin oman sanansa kautta, jonka hän on sitä varten tänne toimittanut ihmiskielelle ja kirjoitukselle. Niin sanoo Raamattu, että me olemme uudessisyntyneet, emme katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, Jumalan sanan kautta, joka jankaikkisesti pysyy.” Piet. 1:23. Sentähden Tunustuskirjat sanovat puhuessaan töitten luulosta: ”Mieleemme on palautettava tämmöisistä ihallisista luuloista Jumalan Sanaan.” (S.125). Jumalan Sana opettaa meitä tuntemaan, kuinka perinpohjin turmeltunut lihamme on ja sanoo vielä: ”Mikä lihasta on syntynyt, on liha.” Joh. 3:6. Jos joku siis koettaa lihastaan saada esille hyvää, jolla hän voisi päästä Jumalan luo, on hänen vaivannäkönsä äivan toivotonta, sillä sen tulos on aina vaan samaa saastaista lihaa. Tosin useimmat tyytyvätkin tuo-

hön pelkkään luuloon töistä ja ovat siitä hyvillään, mutta on myös niitä, jotka vakavissaan näkevät vaivaa tullakseen lain töitten kautta vanhurskaiksi ja autuaiksi. Heistä on kyllä suurta hyötyä valtiossa ja yhteiskunnallisessa elämässä, sillä he ovat kunniallisia kansalaisia, mikä on suuresti kiitettävä asia. Mutta yrittäminenkin esittää tätä hurskautta ihmisen vanhurskauttamiseksi pyhän Jumalan edessä on uhkarohkeinta mielettömyyttä, mihin ihminen sokeudessaan saattaa ryhtyä. Sen sijaan että ihminen siten saisi Jumalan mielisuosion, saakin hän päinvastoin Jumalan vihian ja kirouksen. ”Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia; sillä on kirjoitettu: ”Kirottu on jokainen, joka ei pysy kaikessa, mitä on kirjoitettu lain kirjassa, niin että hän sen tekee!” (Gal. 3:10). Ja selvää on, ettei kukaan tule vanhurskaaksi Jumalan edessä lain kautta, koska ”vanhurskas on elävä uskosta.” (Gal. 3:11).

Jumala siis vakavasti varoittaa ihmistä etsimästä omilla töillään vanhurskautta ja autuutta Hänen edes-

sään. Kysymykseen: mitä ihmisen on sitten tehtävä, jotta hän tulisi autuaaksi?, kuuluu vastaus: ei yhtään mitään, sillä siinä asiassa eivät ihmisen omat työt tule lainkaan kysymykseen. Siihen on ollut tarpeen aivan toisenlaiset toimenpiteet. Jumalan ijankaikkinen Poika on sitä varten tullut alas maailma- ta, ottanut ihmisluonnon ja ihmisten puolesta käyttänyt Jumalan lain vanhurskaat vaatimukset aivan täydellisesti. ”Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi tehdyn lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan.” (Gal. 4:4, 5). Ja vielä: ”Hän on haavoitettu meidän pahaintekoimme tähden ja hosuttu meidän syntiemme tähden. Rangaistus, joka meille rauhan tuotti, oli hänen päällensä ja hänen haavojensa kautta olemme me parautut.” (Jes. 53:5). Ihmisen omat työt eivät tule lainkaan kysymykseen, sillä Kristus teki jo kaikki. Ihmiselle kuuluu vain uskoa tuohon toisen toimittamaan vanhurskauteen ja olla siinä vanhurskas Jumalan edessä. Näin erinomaisesti on Jumala asian järjestänyt ja vielä itse opettaa sen meille.

Niin on nyt tämä lohdullinen, varma ja suora tie Jumalan luo maailma- seen, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja. Armollinen Jumala, jolta olemme tämän opin ja lohdutuksen saaneet, varjelkoon meitä edelleen sen valkeudessa niin, että aina riemastamme, kun muistamme, että saamme aivan ilman omia töitämme olla uskon kautta Kristukseen vanhurskaat, ja auttakoon hän, että myös sydämeistämme kavahdamme tuota mieletöntä, mutta voimallista ja huomaamatta lumoavaa töitten luuloa. K. V.

Kuolema nielty Kristuksen voitossa

*Jeesuksen Kristuksen kuoleman kautta
kuoleman ota on katkaistu,
synteini syyttävä tuomio totta
yhdellä uhrilla ratkaistu.*

*Jumalan kiitos, kun voiton hän antoi,
Kristuksen uhrissa ihmeellisen,
Jumalan kiitos, kun lahjaksi kanto
anteeksiannon niin täydellisen.*

*Kuolema kauhea haamusi haihtui,
Jeesuksen kuolema karkoitti sen,
helvetti hirmuinen valtasi vaihtui,
oon oma Herrani armollisen.*

*Kuolemaantuomitun syntisen säästi,
kun kärsi kuoleman puolestani,
helvetin vallasta vapahti, päästi
kammosta, kauhusta, huolestani.*

*Kuoleva ruumiini kirkaana nousee
Kristuksen voitosta riemuitsemaan,
yhdessä Jeesuksen seurassa pääsee
voitosta kiitosta laulelemaan.*

Juho Walve

Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus

Iltahartaus lasten leirillä ja esirippikoulussa 18.6.2005, pastori Kimmo Närhi, täydennetty ja stilisoitu 20.6.2005

“Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään.” (1 Tim. 6:12)

Rakkaat leiriläiset, lapset, nuoret ja mukana olevat aikuiset! Sydämeistäni toivon, että sinulle on leirillämme kirjastunut, mitä usko on. Jos et ole ennen paljon kuullut Jeesuksesta, olet nyt kuullut. Hän on Vapahtaja, joka ottaa vastaan syntisiä, etsii kadonneita ja antaa synnit anteeksi. Usko häneen ja iloitse siitä, että sinunkin syntisi ovat annetut anteeksi. Monet teistä olette vaeltaneet uskon tietä pyhän kasteenne mukaisesti aivan pienestä pitäen. Niinpä monet kertomukset saattoivat olla sinulle tuttuja. Ole kiitollinen siitä, että olet koko elämäsi ajan saanut kuulla Jumalan sanaa. Se, että kuulemme uudestaan, vahvistaa meitä. Toivon, että olet entistä tarkemmin selvillä siitä, että olet Jumalan lapsi yksin uskon kautta Jeesukseen ilman omia tekojasi.

Apostoli Paavali antoi Timoteukselle kehoituksen: “Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus.” Mitä tämä tarkoittaa, kun usko on pelkästään luottamusta syntien anteeksiantamukseen? Kuinka voimme ja miksi meidän täytyy kilvoitella uskossa? Mitä se käytännössä tarkoittaa? Kyse on siitä, että vältämme kaikkea, mikä on uskoa vastaan ja etsimme sitä, mikä vahvistaa uskoa ja tuottaa Jumalalle kunniaa. Olemme puhuneet leirillämme asioista, jotka liittyvät tähän. Varmaan niitä muistatkin, mutta niitä on hyvä kerrata. Ai-

emmin oli puhetta Jumalan sanasta: “Olkoon rakkaus vilpittön, kammokaa pahaa, riippukaa hyvässä kiinni.” (Room. 12:9) On pelättävä ja varottava syntien ja pahojen tekojen tekemistä. On etsittävä sitä, mikä on Jumalan käskyjen mukaista ja samalla oikeaa rakkautta.

Muistat ehkä, kuinka apostolien johtamasta seurakunnasta sanottiin: “Uskovaisten suuressa joukossa oli yksi sydän ja yksi sielu.” (Apt. 4:32) Seurakunnan jäsenet uskoivat Jumalan sanan. He tunnustivat syntinsä ja turvasivat siihen, että Jeesus on heidän Vapahtajansa. He rakastivat Jeesusta ja toinen toistaan. Jos jollain oli vaikeuksia, toiset auttoivat. He pitivät rakkaimpina ystävinään toisia uskovia. Tekin varmasti iloitsette siitä, että on uskonveljiä ja sisaria. On hyvä olla heihin yhteydessä. Jos voitte matkankin takaa käydä toistenne luona, on se hieno asia. Tehkää tällaisia vierailuja niin, että sovitatte ne seurakunnan tilaisuuksien mukaan ja osallistukaa niihin.

Jumalan sana puhuu enemmänkin siitä, keiden kanssa meidän tulee aikaamme viettää. On tärkeä asia, että teillä on ystäviä, joiden kanssa voitte harrastaa oikeita ja mukavia asioita. On myös muistettava Jumalan sanan varoitus: “Huono seura hyvät tavat furmelee.” Uskovan tulee rakastaa kaikkia ihmisiä, rakkaita perheenjäseniä, hyviä ystäviä, mutta myös vihollisia ja aivan kaikkia. Ei siis ole mitään rajaa siinä, keitä meidän tulee rakastaa ja ke-

nelle toivoa parasta. Toinen asia on, keiden kanssa tulee viettää paljon aikaa ja keistä otamme esimerkkiä. On varottava, ettemme mene sellaisten mukana, jotka rikkovat Jumalan käskyjä tai pilkkaavat Jumalaa ja ihmisiä. Kaikki nämä asiat liittyvät uskon kilvoitukseen.

Apostoli sanoi vielä: "Tartu kiinni iankaikkiseen elämään." Jumala tahtoo, että me jo nyt iloitsimme taivaaseen pääsemisestä ja odotamme sitä. Tiedät varmaan, millaista on odottaa mukavaa asiaa. Jonkin aikaa sitten moni odotti kesäloman alkamista. Kenties joku on saanut polkupyörän tai odottaa lemmikin tuloa kotiin. Ne ovat iloisia asioita. Vielä paljon suurempaa

on taivaaseen pääseminen. Taivaassa ei ole mitään murhetta eikä syntiä. Siellä saamme katsoa Jumalaa kasvoista kasvoihin. Tähän meidän tulee tarttua kiinni. Se on enemmän kuin pelkkä tieto siitä, että pääsemme taivaaseen. Meidän tulee riemuiten odottaa perille pääsyä ja pitää uskon tiellä pysyminen elämämme tärkeimpänä asiana. Kun elämme uskossa Jeesukseen, elämme jo nyt iankaikkista elämää. Onhan kuoleman syy, synty, otettu meiltä pois, kun Jeesus on sen kantanut. Kun turvaat Jeesuksen armeeseen, samalla tartut kiinni iankaikkiseen elämään ja saat jo nyt riemuita autuudesta, jonka saat perillä taivaan kodissa. Amen.

Paavilaisuudesta

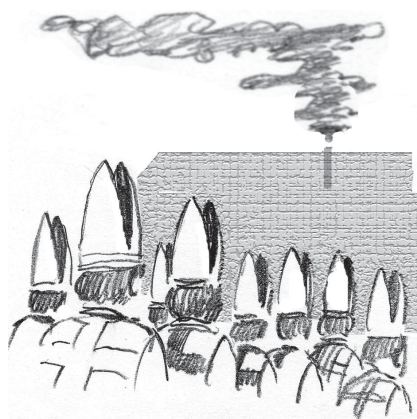
(Uskomme – Opetamme – Tunnustamme, teol. tri F. Pieper)

Paavi Johannes Paavali II kuoli 2.4.2005. Tiedotusvälineet toivat täällä Suomessakin, jossa roomalaiskatolisia on suhteellisen vähän, mittavasti esille paavin kuolinkamppailua, hänen hautaisensa, sekä uuden paavin valinnan. 115 roomalaiskatolista kardinaalia kokoontui 18.4. valitsemaan uutta paavia. Tiistai-iltana 19.4. kardinaalikonklaavi valitsi uuden paavin. Paaviksi valittiin 78-vuotias saksalainen kardinaali Joseph Ratzinger, joka otti itselleen nimen *Benedictus XVI*.

Uusi paavi tunnetaan konservatiivisista mielipiteistään esim. tietyillä sukupuolimoraalin alueilla. Luterilaisuudessa paavikuntaa on pidetty vanhastaan Antikristuksena. Paavin oikealta vaikuttavia konservatiivisia mielipiteitä voidaankin pitää lammasvaatteina, joiden suojissa Antikristus eksyttää seuraajiaan teko-opin lumoihin. Paavikunta ei pohjimmiltaan ole muuttunut parempaan uskonpuhdistuksen päivistä. Tunnustuskirjojen selkeiden lausumien ohella on yhä edelleen ajankohdainen mm. seuraava Luterilaisessa 6-7/1926 ollut teol. tri Franz Pieperin opetus Antikristuksesta:

Antikristuksesta.

Emme myöskään usko suuresta Antikristuksesta, että se vasta olisi tulossa, vaan se on ilmaantunut roomalaisessa paavilaisuudessa, sillä kaikki ne paheet, joita Pyhässä Raamatussa

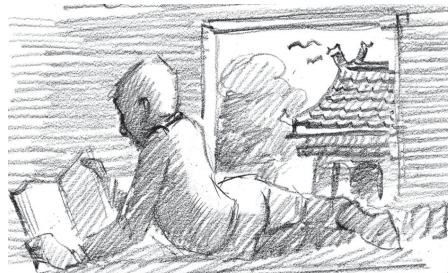
Antikristuksesta ennustetaan, erikokoisesti 2 Tess. 2, soveltuvat paavin valtakuntaan ja sen jäseniin. Me näemme nimittäin, että paavi kutsuen ja nimitäten itseään Kristuksen erehtymättömäksi sijaiseksi maan päällä, johdattaa ihmisiä lakkaamatta pois Kristuksen Sanasta ja ansiosta ja niin siis pois autuudesta ja sen sijaan ohjaa heidät kuuliaisuuteen paavinsanaa kohtaan ja töitten oppiin (tekopyhyyteen) ja siis syöksee heidät ijankaikkiseen kadotukseen; ja tämän kaiken hän tekee ulkonaisen kirkollisuuden ja suuren pyhyiden petollista kiiltoa käyttäen ja vedoten myös kaikenlaisiin valheelisiin voimiin, merkkeihin ja ihmeisiin. Sentähden me tunnustamme paavilaisuuden 2 Tess. 2:ssa luvussa ja muissa Raamatun kohdissa ennustetuksi suurimmaksi kirkon viholliseksi ja opetamme, että ne, jotka odottavat suurta Antikristusta tai ainakin sen varsinaista ilmestymistä vasta tulevaisuudessa, -erehtyvät eivätkä voi oikein varottaa sieluja paavilaisuuden viettelykseen nähden.”

Kun hän näki kansanjoukot, nousi hän vuorelle; ja kun hän oli istunut, tulivat hänen opetuslapsensa hänen tykönsä. Niin hän avasi suunsa ja opetti heitä ja sanoi: "Autuaita ovat hengellisesti köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta. Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen. Autuaita ovat hiljaiset, sillä he saavat maan periiä. Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan. Autuaita ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden. Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan. Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman. Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta. Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista paha. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä samoin he vainosivat profeettoja, jotka olivat ennen teitä. Te olette maan suola; mutta jos suola käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Se ei enää kelpaa mihinkään muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi. Te olette maailman valkeus. Ei voi ylhäällä vuorella oleva kaupunki olla kätkössä; eikä lamppua sytytetä ja panna vakan alle, vaan lampunjalkeaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville. Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isänne, joka on taivaissa. Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan; en minä ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään." □Matt.5:1-17

REISSUVAIMON PÄIVÄKIRJA

Jatkoa viime numeroon

EI SITÄ JÄRKI YMMÄRRÄ, EI USKO MUUSTA VÄLITÄ

Neljällä lentokentällä seikkailemisen ja kiinalaisessa bussissa körötelyn jälkeen pääsen vihdoinkin takkaan reissumieheni syliin ja taksin kyytiin. Matka hotellille sujuu rämisevällä henkilöautolla yllättävän sutjakkaasti, nopeusrajoitusten havaitseminen kun ei kuulu paikallisen taksikuskin ajotaitovaatimuksiin. Pujottelu sähkömopojen, bussien, polkupyörien, jalkankulkijoiden ja muiden taksien seassa kylläkin. Suomessa en ole automatkan jälkeen tainnut kiittää ehjänä perille pääsystä yhtä hartaasti kuin nyt 20-kerroksisen hotellin pihamaalla.

Illalla hampaita harjatessani kurkistan vessan ovelta makuuhuoneen puolelle. On hiljaista. Reissumieheni makoilee sängyllä, vilkaisee minuun hieman hymyillen ja jatkaa Raamattuni lukemista. Oloni muuttuu hiljalleen yllättyneestä iloiseksi, vaikka kuulenkin taas epäileviä kysymyksiä ja mutinaa insinöörin järjelle sopimattomista tapahtumista. "Ei uskon asioita voi järjellä ymmärtää, ei fiksu insinööriäkään", hymyilen miehelleni hiljaa. Lukemattomia kertoja olemme jutelleet samoista asioista koettaen selvittää omaa ajatusmaailmaamme toisillem-

me. Järki ei vain nappaa kiinni uskon asioihin, eikä usko taivu järjen mukaiseksi.

Vaikka suustani onkin joskus tullut ulos selkeitä ja tehokkaan tuntuisia vastauksia, usein olen tuntenut itseni Mooseksen lailla sanattomaksi ja todennut: "Minulla on hidas puhe ja kankea kieli." Jumalan Moosekselle antama vastaus puhuttelee vieläkin: "Kuka on antanut ihmiselle suun, tai kuka tekee mykän tai kuuron, näkevän tai sokean? Enkö minä, Herra? Mene siis nyt, minä olen sinun suusi apuna ja opetan sinulle, mitä sinun on puhuttava." "Mitä sitten ajattelet siitä, miten tämä lukeminen voi vaikuttaa?" mieheni telee. "Onneksi ei tarvitse itse pähkäillä ja pohtia, miten voisi synnyttää uskoa toisessa - tai itsessäkään." "Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta." Saa luottaa Jumalan Sanan voimaan, sillä niinkuin sade ja lumi, joka tavaasta tulee, ei sinne palaja, vaan kostuttaa maan, tekee sen hedelmälliseksi ja kasvavaksi, antaa kylväjälle siemenen ja syöjälle leivän, niin on myös minun sanani, joka minun suustani lähtee: ei se minun tyköni tyhjänä palaja, vaan tekee sen, mikä minulle otollista on, mitä varten minä sen lähetin."

Outi Lappalainen

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A: Jumalanpalvelus keskiiviikkoisin klo 9 (ei 6.7.) HPE 10.8.

Siitama Jumalanpalvelukset 10.7. klo 11 (HPE) (MS, KN), 24.7., 7.8., 21.8., 4.9., 18.9. ja 25.9. klo 12.

Lahti, Rajakatu 7. Jumalanpalvelukset su klo 16. HPE 3.7. Jumalanpalvelusta ei ole su 10.7.

Kuusankoski: Jumalanpalvelus Kettumäentie 2 su 7.8. klo 11.

Rippikoulussa opittu — elämän tiellä tarpeellista

Kutsumme erityisesti 1990-luvulla ja sen jälkeen rippikoulun käyneitä Raamatun ja katekismuksen opetuksen äärelle.

Ohjelmassa mm. pe 19.8. klo 19: Pelastumme yksin uskosta Kristukseen — mitä se on, mitä siitä seuraa ja miksi se on uskonopin pääkohta, la 20.8. klo 15: Miksi seurakuntamme ovat kansankirkosta erillään, lisäksi muita aiheita. Ohjelma alkaa ruokailulla pe 19.8. klo 17 ja päättyy su 21.8. klo 12 alkavaan jumalanpalvelukseen. Tarkempaa ohjelmaa voi tiedustella pastori Kimmo Närhiltä. 1990-luvulla ja sen jälkeen rippikoulun käyneille lähetetään kutsu ja ohjelma.

Tervetuloa!

**Yle Radio 1: Iltahartaus ti 4.10.
klo 18.50. Pastori Kimmo Närhi**

Yhteisiä tapahtumia Siitamajalla:

*Nuorten päivät ja
esirippikoulu 2. - 4.9.*

Syysjuhla 24. - 25.9.

*Joululeiri lapsille ja
nuorille 28.-31.12.2005*

Uskonpuhdistusjuhla

Lahdessa 5.11.2005

Yhteystiedot:

*Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03-7342484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com*

*Pastori Markku Särelä,
Kaukapellonkatu 9, 33710 Tampere, puh/
fax. 03-3176565. Sähköposti:
markku.sarela@kolumbus.fi*

Siitamajan puh.: 03-3345371 (käytössä vain Siitamajan toiminta-aikoina)

www.luterilainen.com

Sisälllys:

Ympärileikkaus, määräraikaan asti	
voimassa ollut Jumalan merkki, Martti Luther.....	202
Luterilaiset seurakunnat, ei sekaoppinen "sateen- varjokirkko", KN.....	203
Armahdettuina syntisinä pyhän Jumalan edessä, MS.....	205
Nöyrykkää Jumalan väkevän käden alle, KN.....	211
Rakenna Jumalan sanan kalliolle, KN.....	213
Profeetta Sakarjan selitys, Martti Luther.....	218
Iloitkaa, KN.....	221
Ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja, K. V.....	224
Kuolema nielty Kristuksen voitossa, JW.....	227
Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, KN.....	228
Leirialbumi, OL.....	230
Paavilaisuudesta, JH.....	232
Matt 5: 1-17 (Vuorisaarnasta).....	233
Reissuvaimon päiväkirja, OL.....	234
Tapahtumia ja ilmoituksia.....	235
Kansi: Enkeli ilmestyy Korneliukselle. Apt. 10:1-7, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Lahti: 51930-6101857,
Helsinki: 27030-18973. **Luterilainen -lehti** 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti:
kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, kummitoiminta 75200,
lahjoitukset Luterilaiselle 54108. **2)** Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2005: Kotimaassa 22 e vuosikerta, ulkomaille 30 e

**Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti,
puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.**

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustaja: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Eeva Voima, Sopukantie 3, 45720 Kuusankoski .

Sähköposti: eeva.voima@pp.inet.fi

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 2,50 euroa

Oriveden Sanomalehti Oy

